

มาเฟียลูกติด กับคุณแม่รับจ้าง

น้ำสุพรรณ

น้ำสุวรรณ

เรื่อง : มาเฟียลูกติดกับคุณแม่รับจ้าง 1

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 391 หน้า

ราคา 398 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหา
ส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ
เผยแพร่ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ
ลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟสบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมล : Namsuwan.nampaka@gmail.com

มาเพียลูกติดกับคุณแม่ไว้บ้าง

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุข ไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขาย อาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณ เชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้ แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้อักษรบน เนื้อกระดาษมากมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมขึ้นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

บทที่ 1

(บีบี)

“แม่จ๋า ฮือ ๆ ๆ แม่จ๋า.... หนูคิดถึงแม่ ฮือ ๆ ๆ ๆ” เสียงร้องไห้ของเด็กดังมาจากตรงไหนสักที่หนึ่งที่ฉันมองไม่เห็น ฉันพยายามกวาดสายตามองหาในความมืดสลัวแต่ก็ยังไม่พบ นี่ก็สามทุ่มแล้วนะ เด็กที่ไหนมาร้องไห้แบบนี้กัน?

หรือว่า.... จะเป็นผี!!!

สองเท้าที่ตั้งใจจะเดินหาหยุดชะงักทันที ต้องใช้แน่ ๆ ดึกดื่นปานนี้ใครจะปล่อยให้ลูกออกมาเดินเล่น แล้วแถวซอยเข้าหอพักของฉันก็ไม่มีเด็กด้วย คิดได้จนแน่ใจก็ตั้งท่าจะวิ่งไปอีกทาง อยู่ตรงนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว มีหวังถูกผีเด็กหักคอแน่เลย

แต่อยู่ดี ๆ ก็มีอะไรบางอย่างมาดึงชายเสื้อฉันเอาไว้ พร้อมกับเสียงร้องครวญคราง “ฮือ ๆ ๆ ๆ พี่เห็นแม่หนูไหมคะ พี่จำ...ฮือ ๆ ๆ แม่อยู่ไหน ฮึก ๆ ”

เสียงนั้นอยู่ใกล้ฉันมาก ๆ ฉันหันไปหาเสียงนั้นอย่างหวาดกลัว แต่ไม่ทันจะได้ตกใจ...เด็กหญิงคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่าผีหรือคนก็ฟุบไปกับพื้นต่อหน้าต่อตา

ความตกใจทำให้ฉันไม่ได้โอบรับร่างกายเด็กน้อย ทั้งกลัวและตกใจในเวลาเดียวกัน แม่แม่หนูจะนอนกับพื้นไปแล้ว ก็ยังไม่รู้ว่านั้นคนหรือผี ฉันยื่นมือไปจับที่ละนิด..ทีละนิด ก่อนจะรู้สึกได้ว่ามันมีความอุ่นของร่างกาย

เป็นคนไม่ใช่ผีอย่างที่คิด

“หนู หนู...เป็นอะไรไหมเนี่ย หนูตื่น ๆ ๆ ” ไม่ขยับตัวเลย สักนิดแต่ยังหายใจ

เอายังไงดีละ..ยัยป๊ปปี้เอ๊ย อยู่ดี ๆ ก็มีเด็กมาเป็นลมต่อหน้าต่อตาแบบนี้ ทั้งไว้ข้างทางก็มีแต่ตายสิไม่ว่า ไม่รู้ว่าลูกเต๋าเหล่าใครถึงได้มาปล่อยทิ้งเอาไว้แบบนี้

ช่างน่าสงสารแท้!!

นี่ก็ใกล้จะสิ้นเดือนด้วยสิ เงินติดตัวยังไม่ถึงร้อยบาทเลยตอนนี้ ถ้าพาไปโรงพยาบาลก็ต้องนั่งรถแท็กซี่เสียเงินเป็นร้อย ไหนจะค่าพยาบาลที่คงไม่ใช่บาทสองบาท

แต่ต่อให้อุ้มขึ้นรถเมย์ก็ยังไม่เงินจ่าย ค่ารักษาพยาบาลอยู่ดี คิดไปคิดมาจนแทบจะปวดประสาทก็ตัดสินใจอุ้มเด็กน้อยกลับไปในห้องพักของตัวเองดีกว่า คงไม่ได้เป็นอะไรมาก น่าจะแค่เป็นลมเท่านั้น

แนะนำตัวค่ะ..

ฉันชื่อป๊ปปี้ ความจริงก็ชื่อป๊ปปี้คำเดียวนั้นแหละ แต่มาทำงานในกรุงเทพฯ เมืองแห่งแสงสีและการสร้างภาพ เพื่อนเขามีชื่อสองคำแบบน่ารัก ๆ ฉันเลยอยากมีอย่างเขาบ้าง...ก็เลยเป็นป๊ปปี้อย่างที่เห็น

งานที่ทำตอนนี้เหรอกะ...สาวโรงงานค่ะ

ทำงานวันละแปดชั่วโมง พักหนึ่งชั่วโมง มีวันหยุด 13 วันต่อปีตามกฎหมายแรงงานเป๊ะเวอร์ นี่คือการชีพในฝันสำหรับคนที่เรียนน้อยอย่างฉันโดยแท้

หลังจากเรียนจบม.6 ก็ยึดอาชีพสาวโรงงานมาจนทุกวันนี้ ตอนนี้อายุปาเข้าไป 25 ปีแล้ว คิดว่าคงจะได้เป็นสาวโรงงานจนแก่เป็นแน่แท้

สาวโรงงานทำงานอย่างหนัก ใช้เงินอย่างประหยัด..ถามว่ามีเงินเหลือเยอะไหม เอะ! ใช้ให้ถึงสิ้นเดือนยังใจแทบขาดเลยคะ...

ลูกไม่มี ผัวไม่มี แต่มีพ่อแม่และน้องสาวที่ต้องส่งเสียให้เรียนหนังสือ พักห้องแสนธรรมดาเช่าเดือนละสองพัน เป็นห้องโล่ง ๆ ไม่มีอะไรสักอย่าง แม้แต่พัดลมก็ต้องหามาเอง กว่าทั้งห้องจะมีพัดลม หม้อหุงข้าว ตู้เย็น ก็ทำงานเก็บเงินหลายเดือนกว่าจะได้ครบทุกอย่าง

นี่แหละค่ะชีวิตของสาวโรงงาน!!

สำหรับสาวโรงงานก็จะมีชีวิตที่วนเวียนอยู่ไม่ก็อย่าง ทำงาน กินข้าวพักกลางวันทำงาน กลับห้อง นอน ตื่น นอน ทำงาน ชีวิตมีอยู่เท่านั้นจริง ๆ

แต่ใครเลยจะรู้ว่าชีวิตของฉันจะเปลี่ยนไปเมื่อเจอกับเด็กคนนี้.. เด็กที่บังเอิญมาเจอฉันในกลางดึกที่ไม่ควรจะเจอ

หลังจากที่พาเด็กน้อยผู้น่าสงสารกลับมาที่ห้องของตัวเอง ฉันเช็ดเนื้อเช็ดตัวทำความสะอาดร่างกายแม่สาวน้อยหาเสื้อผ้าที่ตัวเล็ก ๆ เปลี่ยนให้ พอเนื้อตัวสะอาดสะอ้านมองแล้วก็น่าเอ็นดู หน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มมากจนอดไม่ได้ที่จะแอบก้มลงไปหอมแก้มแรง ๆ แต่เจ้าหนูก็ไม่ยักจะตื่น

ฉันมองไปนาฬิกาแขวนที่ผนังห้องพบว่าล่วงเลยเวลาไปกว่าสี่ทุ่มครึ่งแล้ว แค่นี้เวลาก็คงอยากจะเป็นบ้าแล้วแหละ ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย..

พาร่างกายตัวเองไปเปิดตู้เย็นหาของที่พอจะกินได้ เหลือไข่ไก่หนึ่งฟองกับผักนึ่งที่ซื้อไว้จนเหี่ยวหลังตู้เย็น มีบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเหลือหนึ่งซอง

ไม่ต้องเดานะ..ว่าเราจะกินอะไร

ก็นั่นแหละบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่มี

ไร่วิตปีปี ทำงานมาเหนื่อยทั้งวัน สูดหายใจกลับห้องมา กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป คิดถึงซุปร้อนไม่รสแซบฝีมือแม่ คิดถึง

ต้มไก่บ้านทั้งตัวฝีมือพ่อ นั่งกินข้าวพร้อมหน้ากันเป็นอะไรที่
อร่อยมาก ๆ และมีความสุขแบบสุด ๆ

“ฮือ ๆ ๆ แม่จำ ฮือ ๆ”

เด็กน้อยที่นอนข้าง ๆ ฉันร้องไห้ละเมอ
กลางดึก ฉันขยับตัวเข้าไปกอดปลอบประโลมเพื่อให้
เธอหลับไหล จากน้ำเสียงที่ร้องละเมอหา เธอคือเด็กที่
ขาดความรักต่อแม่อย่างมาก ก็เคยเลี้ยงน้องสาวมาบ้าง เลย
พอจะรู้ว่าเด็กเลี้ยงยังไง ต้องดูแลแบบไหน

กอดไม่นานเด็กน้อยก็หลับสนิทไปในวงแขนของ
ฉัน หันไปมองนาฬิกาก็ปาเข้าไปตีสองแล้ว!

โอ้ย...ป๊ปปี้ พรุ่งนี้จะไปทำงานไหวไหมเนี่ย

กว่าจะได้นอนก็เที่ยงคืน ตื่นตีสอง... เดี่ยวตีห้าก็ต้อง
ตื่นมาอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานอีก ทำไมชีวิตวันนี้จึงเหมือนกับ
สวรรค์กลั่นแกล้งขนาดนี้

คิดได้ก็พยายามหลับตา...หลับ ๆ บอกตัวเองซ้ำ ๆ

พรุ่งนี้อาจจะต้องเอาเด็กคนนี้ไปส่งกับพี่ตำรวจก่อนไป
ทำงานด้วย ทิ้งให้อยู่ห้องคนเดียวไม่ดีแน่

และคืนนี้ฉันกับเด็กน้อยก็นอนหลับไปด้วยกันยันเช้า เป็นการนอนหลับที่แสนอุ่น เพราะได้นอนกอดใครบางคน จากที่นอนเหงากอดหมอนข้างมานาน

เป็นหลับที่แสนสุขจนเช้าของวันใหม่

“อืม..... เอ่อ.... เฮ้ย” ลืมตาได้ก็ต้องตกใจอย่างมาก เมื่อเด็กผู้หญิงคนนั้นนั่งมองหน้าฉันตาใสปิ๊งแป๋ว ในหัวประมวลเรื่องราวก่อนจะขี้ตาให้ตัวเองตื่นมากกว่านี้

“แม่จ๋า..... แม่จ๋า” เด็กน้อยเข้ามากอดตัวฉันแน่น เรียกฉันซ้ำ ๆ ว่าแม่อยู่แบบนั้น ฉันไม่ใช่แม่ของเธอสักหน่อยยัยหนู นีัยัยเด็กคนนี้จ้วขี้ตาจนหลงแม่ไปแล้ว

“เฮ้ย... พี่ไม่ใช่แม่หนูนะคะ”

“แม่จ๋า อย่าทิ้งหนู หนูรักแม่...อย่าทิ้งหนูนะคะ”

ไม่เพียงเรียกว่าแม่ เจ้าหนูยังทำหน้าตาเศร้า น้ำตาลอดเหมือนจะร้องไห้อีกด้วย ทำเอาฉันไปไม่ถูกเลย.. ตื่นมาก็คือเป็นแม่คนสะอย่างนั้น

“พี่ไม่ใช่แม่หนูจริง ๆ นะ ดูหน้าพี่ดี ๆ สิ”

“ฮือ ๆ แม่อย่าทิ้งหนู ฮือ ๆ อย่าทิ้งหนูนะ” คราวนี้ร้องให้ออกมาเลย ร้องดังมากด้วย ยิ่งฉันทลักไผ่ออกจากตัวก็ยิ่งร้องให้ และร้องให้ดังขึ้นเรื่อย ๆ จนคับห้องไปหมดแล้ว

สรุปแล้วฉันต้องเป็นแม่ให้จริงอย่างนั้นหรือ

เอาก็ก็นะ....แค่หลอกให้หยุดร้องก่อนละกัน

“ฮือ ๆ แม่ก็แม่...หยุดร้องให้ก่อนสิ นะนี่..”

“.....” เด็กน้อยหยุดร้องให้อย่างว่าง่าย กระพริบตาปริบ ๆ มองหน้าฉันอย่างน่าเอ็นดู หยุดร้องให้ง่ายอย่างกับถูกกดปิดสวิทช์

ออกจะแปลกใจที่หยุดร้องแบบง ๆ แต่ฉันก็กดเด็กน้อยด้วยความเอ็นดู เจ้าหนูมีความน่ารัก ยิ่งดวงตามีความบึ้งแบ้วดูน่ากอดน่าหอมเป็นที่สุด

จนกระทั่งฉันหันมองไปที่นาฬิกา..

‘โธ้ย! ซวยกว่าเดิม’ ฉันกัดริมฝีปากตัวเองแน่นไม่ให้ตะโกนความคิดนั้นออกมา อยากจะบ้าตายกับชีวิต

ตอนนี้เจ็ดโมงแล้ว ไปทำงานไม่ทัน ไม่ไปทำงานก็ไม่ได้เงิน โดนตัดเบี้ยขยันอีก ทำไมชีวิตต้องซวยซ้ำซวยซ้อนอะไรขนาดนี้

ฉันหันมามองหน้าเด็กน้อยที่อยู่ในอ้อมกอดอย่างทุกซั
ท้อใจ ตอนที่แค่ตัวคนเดียวยังเอาตัวไม่รอดเลย แล้วจะเอา
อะไรเลี้ยงหนูล่ะลูก แค่คิดก็เหมือนจะเห็นภาพข้าวคลุก
น้ำปลาอยู่กลาย ๆ

“หนูอาบน้ำเป็นไหมคะ..” ฉันถามและได้คำตอบเป็น
การพยักหน้า “โอเค ฉันหนูไปอาบน้ำในห้องน้ำก่อนนะ แล้วพื
จะพาออกไปซื้ออะไรกินดีไหม”

“คะ...หนูหิว” สาวน้อยตอบอย่างเชื่องช้า น่ารักน่าเอ็นดู
มาก ๆ และไม่ทันได้ถามชื่อเด็กน้อยก็วิ่งหายเข้าไปใน
ห้องน้ำ ตอนนี้ต้องโทรไปลางานหัวหน้าก่อนจะได้ไม่เสีย
ประวัติ ทำงานมาหลายปี ไม่เคยลางานสักวัน ต้องมาหยุด
งานเพราะเด็กน้อยนี่

หลังจากคุยกับหัวหน้าเรียบร้อยแล้ว ฉันเก็บที่นอนซึ่งปูกับ
พื้น เก็บห้องให้เป็นระเบียบและสะอาดดังที่ควรเป็น ก่อนจะ
ตามเข้าไปในห้องน้ำเพราะเด็กคนนั้นหายเข้าป่านแล้ว

แต่สิ่งแรกที่มองเห็น คือ เด็กน้อยคนนั้นเอากะละมังมา
รองน้ำ เปิดน้ำไหลตลอดเวลา และฟองสบู่ก็พุ่งไปทั่วห้องน้ำ
ไหนว่าอาบน้ำเป็นไงล่ะ?

ต้องโทษที่ฉันเชื่อตัวเองใช่ไหม ?

“โอ๊ย... ตายแล้ว ๆ ค่าน้ำฉัน ..ค่าน้ำ ทำไมทำแบบนี้
ล่ะคะลูก ไหนบอกอาบน้ำเป็นไงคะ อาบน้ำก็เอาขันตักอาบดี
ๆ สิ ลูก” ฉันบ่นพริ้มพริ้มเหมือนบ้าแก่ที่มีบิลค่าไฟมารอ
ตรงหน้า

“ก็แม่เคยอาบน้ำให้หนูในอ่างใหญ่ ๆ นี่คะ...” เด็กหญิงพูด
ด้วยท่าที่น่ารัก ทำแววตาฉงนเหมือนว่าเธอพูดความจริงทุก
อย่าง เป็นฉันที่จำไม่ได้ซะอย่างนั้น

อ่างใหญ่ ๆ? จากุซซี่เหรอ..?

นี่ลูกคนรวยเหรอ?

ฉันต้องไปตามหาพ่อแม่หนูที่ไหนกันละเนี่ย แถวนี้อ
คนรวยอยู่กันไหมนะ แล้วทำไมถึงมาจำฉันว่าเป็นแม่ได้ เมื่อ
คืนยังเรียกพี่อยู่เลย

“หนูอาบน้ำแบบนี้ไม่ได้หรอกคะ...” เด็กน้อยเอ่ยถาม
เมื่อเห็นว่าฉันเงยบไป ใบหน้ามีความสงสัยคล้ายจะถามว่า
เธอทำผิดไปหรือ

ฉันหันมาสนใจเด็กน้อย มองน้ำที่มันไหลไปทั้งห้องแล้ว
ยืมือออกมาจาง ๆ “อ๊ะ... วันนี้ก็ละแล้ว อาบน้ำอย่างนี้
แหละ ว่าแต่หนูชื่ออะไรละ”

“สตังค์ค่ะ...”

“น้องสตังค์ เอาละ...วันนี้เรามาอาบน้ำกันดีกว่านะ”

แล้วฉันกับเด็กหญิงสตังค์ก็อาบน้ำด้วยกันจนเสร็จ

จะว่าไปการอาบน้ำกับเด็ก ๆ ก็สนุกดี สตังค์ไม่ใช่เด็ก
ที่มีอายุน้อยจนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ฉันเลยสนุกที่ได้เล่นจน
ลืมดูเวลา ยิ่งงี้ก็ไม่ได้ไปทำงานแล้วนี่นา จะสนใจทำไม?

“แม่จ๋า... หนูหิว...” เธอทำตาใส่น่ารักใส่ฉันหลังจากที่
ใส่เสื้อผ้าตัวใหม่ ใหญ่กว่าเดิมนิดหน่อยแต่ก็ยังดูเหมาะกับ
เด็ก โชคดีที่เสื้อผ้าเก่า ๆ ฉันไม่ได้เก็บทิ้ง เลยมีโอกาสดำริ้อ
ออกมาให้สาวน้อยตัวจิ๋ว ถ้าเป็นลูกสาวจริง ๆ ฉันคงทั้งรักทั้ง
หลงแน่

“หนูหิวข้าวคะ...”

“อ้อ....มัดผมเสร็จก่อนไ้ จะพาไปหาอะไรกินนะคะ”
ฉันรีบมัดแคะทั้งสองข้างเหมือนกับที่เคยทำกับน้องสาว และ

นอกจากปากที่บอกว่าหิว เสียงท้องของสตันค์ก็ร้อง
ตลอดเวลา

เด็กหนอเด็ก....

เมื่อทุกอย่างพร้อมฉันก็จูงมือสตันค์เดินออกไปจาก
ห้องพัก ไปยังร้านค้าที่ขายของไม่ไกลจากห้องมาก

ฉันซื้อข้าวเหนียวหมูปิ้งให้กับสตันค์ ส่วนตัวเองซื้อผัก
และมะขามี่กิ่งสำเร็จรูป ที่ห้องมีข้าว...กลับไปหุงข้าวกิน
ดีกว่า ตอนนี้เงินเหลือไม่กี่ร้อย อีกสัปดาห์เงินเดือนถึงจะออก
ยังไงก็ต้องพยายามใช้ให้ถึงสิ้นเดือนให้ได้

ก่อนกลับก็ไม่ลืมซื้อไข่เพราะสตันค์คงกินแบบฉันไม่ได้
วันนี้หลังจากกินอะไรเรียบร้อยแล้วก็ต้องออกตามหาพ่อแม่
ของสตันค์ เธออยู่กับฉันตลอดไปไม่ได้ คิดเอาไว้ว่าหากลอง
ตามหาด้วยตัวเอง หากหาไม่เจอก็คงต้องพึ่งพาดำรวจแล้ว

“แม่จ๋า...” เด็กน้อยที่จูงมือฉันเงยหน้าร้องถาม “แม่จ๋า
ไม่หิวเหรอคะ”

เสียงท้องของฉันร้องขึ้นมาเอาดื้อ ๆ

หิวสิ หิวมากด้วยตอนนี้

ฉันมองสตั๊ตส์ด้วยความเอ็นดูก่อนจะลูบหัวอย่างเบามือ
ทำไมทั้งน่ารักและน่าเอ็นดูขนาดนี้ อุตส่าห์ถามไถ่ว่าฉันหิว
ไหม

“กินเถอะ... กินเยอะ ๆ นะ..”

สาวน้อยเป็นเด็กที่เชื่อฟัง พอฉันบอกให้กินก็กิน
สบายตาของฉันมองคนตัวเล็กอย่างฟินิจ มองจากผิวพรรณคง
เป็นลูกคนรวยจริง ๆ ป่านนี้พ่อแม่ก็คงเป็นห่วงมากแล้วแน่

“แม่จำอุ้มหนูได้ไหม หนูไม่อยากเดิน...” หลังเริ่มจะกิน
อิมก็อดดื้อนอนไม่อยากเดิน เด็กหน่อดึก.... แต่ทั้งของที่อยู่ใน
มือและร่างกายของแม่สาวน้อย อย่างไรก็ตามฉันก็คงอุ้มหนูสตั๊ตส์
ไม่ไหวแน่

“แต่แม่ถือของ...” อู๋ย.. ฉันเผลอแทนตัวเองว่าแม่ แต่
ทำไมรู้สึกดีจัง รู้สึกอยากได้เด็กคนนี้เป็นลูกจริง นี่ฉันข้าม
ขั้นตอนไปหรือเปล่านะ สามียังไม่มีกับเขาก็อยากจะมีลูกเสีย
แล้ว

“แม่ถือของเยอะเลย แม่อุ้มสตั๊ตส์ไม่ไหวแน่ หนูเดิน
เองได้ไหมคะคนเก่ง” ฉันพูดเสียงอ่อนหวานคล้ายจะเป็นการ
ขอร้องอยู่กลาย ๆ

“ก็ได้ค่ะ... เดี่ยวแม่เหนื่อย หนูไม่อยากให้แม่เหนื่อย”
โอ้ย.. เด็กอะไรน่ารักจังเลย เข้าใจอะไรง่าย ๆ ไม่ดื้อ
เดินกินข้าวเหนียวหมูบึ่งจนมาถึงห้องเช่า ตอนนี้
ห้องน้อย ๆ ของสตังค์พองโตด้วยความอึด มาถึงห้องเธอก็
กินน้ำจนท้องกลมเป็นลูกบอลแล้วนอนดูทีวีสบายใจ

หากมีลูกน่ารักแบบนี้จริง ๆ ก็คงดีสินะ

ส่วนฉันทำอะไรเหวอคะ หุงข้าว! และเอาผักมาผัดเป็น
อาหารสำหรับใกล้เคียงเดือนออก อาหารสำหรับสาวโรงงาน
อย่างฉันที่ทำงานตัวเป็นเกลียวหัวเป็นน็อต ช่วงแรก ๆ ที่มา
ทำงาน ข้าวกับบะหมี่ก็สำเร็จรูปก็เคยกินมาแล้ว

หลังจากที่ทำอะไรจนเสร็จ...ฉันเข้ามาหาสตังค์พบว่า
เธอนอนหลับไปแล้ว เด็กหนอเด็ก กินอิมกันนอนหลับ... เป็น
ชีวิตที่แสนจะมีความสุขแท้

ฉันเอาผ้าห่มมาห่มให้กับคนที่นอนหลับอย่างสบายใจ
มีเสียงการตุ๋นจากทีวีที่เปิดอยู่ พัดลมหนึ่งตัวที่เปิดเข้าหา เปิด
ประตูหน้าต่างหลังให้ลมพัดเข้ามาในห้อง คนที่กินอิมเจอ
บรรยากาศแบบนี้ก็เลยหลับไป

มองแล้วก็ได้แต่ยิ้มก่อนที่ฉันจะกลับไปนั่งกินข้าวเจี๊ยะบ ๆ คนเดียว ระหว่างที่นั่งกินข้าวก็ยังคิดว่าฉันจะไปตามหาพ่อ แม่สตั๋งคีที่ไหนดี ต้องเริ่มจากตรงไหน และจุดที่สำคัญเลย... หากสุดท้ายหาพ่อแม่ของเจ้าหนูไม่พบ ชีวิตของเด็กหญิงที่น่า สงสารจะเป็นอย่างไรต่อไป

บทที่ 2

(ปีปี)

ฉันพาสตังค์ไปเดินแถว ๆ ปากซอยที่เราเจอกัน เพื่อว่าจะมีคนมาตามหาเธอบ้าง แต่ก็ไร้แววหรือแม้แต่คนที่คิดว่าจะมาเป็นญาติมิตรของเด็กคนนี้ ถ้ามคนแถวนี้ก็ไม่มีใครเคยเห็น หรือฉันต้องไปแจ้งความนะเพื่อให้ตำรวจตามเรื่องต่อให้

ฉันมองหน้าสตังค์ที่เดินตามไปมาหลายรอบ เจ้าหนูตัวน้อยเอาแต่เรียกฉันว่าแม่ เธอจึงทำเหมือนคนที่ไม่รู้ว่าฉันกำลัง

ตามหาใคร ทำเหมือนว่าฉันกำลังพาเดินเล่นกลับไปกลับมา
ข้างถนนเท่านั้น

“แม่จำ...หนูปวดขา” และแล้วเจ้าหนูน้อยก็ร้องบ่น

แน่ละ...เธอต้องปวดขาแน่ เพราะเราก็เดินมาไกลจาก
หอพักแล้ว แต่เดินมาไกลขนาดนี้ก็ยังไม่มียี่แววว่าใครจะรู้จักส
ตังค์

“มาค่ะ...แม่อุ้ม” ฉันก้มลงไปอุ้มเด็กหญิง แต่ตัวเธอ
หนักกว่าที่คิด หรือเป็นเพราะฉันตัวเล็กกันแน่ ฉันเซเล็กน้อย
ในจังหวะที่อุ้มสตังค์ขึ้นที่สูง แต่ก็พาตัวเองเดินไปตาม
ทางเดินกลับเข้ามาที่ห้องเช่า

สุดท้ายวันนี้ก็ต้องถอดใจกลับห้อง ตามหามานาน
ขนาดนี้ยังไม่พบ พาเจ้าหนูกลับห้องก่อนที่จะร้องหิวข้าวจะ
ดีกว่า

ระหว่างทางที่กำลังเดินอย่างลำบาก ด้วยมีน้ำหนักตัว
ของเด็กหญิงที่ฉันต้องรองรับ ฉันก็เห็นชายชุดดำกลุ่มหนึ่งกรู
กันเข้ามา ตอนนั้นไม่รู้ว่าคิดอะไร รู้แต่วิ่งเอาไว้อีกก่อน....ก็
ชายชุดดำดูไม่น่าไว้วางใจ

“ว้าย!!!” ฉันสะดุดล้ม เอาแขนรองตัวสตั้งค์ไม่ให้
กระแทกกับพื้นที่แข็ง นีวีญญาณแม่เข้าสิงฉันซะใหม่ แขนของ
ฉันกระแทกกับหินจนเจ็บและอึดอัดต้งค์ต่อไม่ได้ มันเจ็บแปลบ
ๆ เมื่อขยับ

“นี่เธอลักพาตัวลูกสาวฉันเหรอ...” เสียงหนึ่งดังขึ้น

“ฮือ ๗ ๗ ๗ อย่าทำแม่นะ คุณพ่ออย่าทำแม่นะ... ฮือ ๗
๗ แม่จ๋า” สตั้งค์เขย่าแขนผู้ชายคนนั้นและร้องไห้ เรียกชาย
คนนั้นว่าพ่อ

พ่อเหรอ ?

นี่ฉันอึดอัด..ไม่สิ อึดอัดเขาหนีเขา

มาเพียหรือเปล่า จะฆ่าฉันไหมเนี่ย

ทำทางคุณากลัวจัง

ความรู้สึกมากมายถาโถมเข้ามาในเวลาเดียวกัน
ดวงตาได้แต่มองกลับไปกลับมาเพื่อประเมินสถานการณ์ จาก
การที่สตั้งค์เรียกผู้ชายคนนี้ว่าพ่อก็เริ่มไม่แน่ใจ เพราะขนาด
เธอยังเรียกฉันว่าแม่นิ

“หนูไม่ไป หนูจะอยู่กับแม่ หนูไม่ไป...ฮือ ๗ ๗ ๗ ๗ ”
สตั้งค์ร้องไห้ และพยายามขัดขึ้นเขาที่พยายามเข้ามาอึด

ฉันจ้องมองชายคนนั้นที่พยายามอุ้มน้องสตั๋งค์ไปที่รถ ผู้ชายคนนั้นใส่สูทสีดำตัวสูงและผิวขาวเป็นพ่อของน้องสตั๋งค์จริง ๆ เหรอ ทำไมน้องไม่อยากไปด้วยล่ะ หรือจะไม่ใช่พ่อจริง ๆ ยิ่งได้ยินเสียงร้องไห้ของเจ้าหนูดังมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้ฉันไม่แน่ใจในตัวเอง ฉันควรทำอะไรบางอย่าง

ฉันควรห้ามเขาไหม ?

ฉันควรแน่ใจรีเปล่าว่าเขาคือพ่อ ?

ขนาดฉัน..น้องยังเรียกแม่?

“นี่คุณ! เด็กไม่ได้อยากไปกับคุณ คุณเป็นพ่อของน้องสตั๋งค์จริงรีเปล่าเนี่ย..” ฉันถามออกไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ อีกใจก็กลัวว่าเขาจะเอาปืนมายิงกรอกปาก อีกใจก็อยากมั่นใจว่าเป็นพ่อของสตั๋งค์จริง ๆ

“.....” สายตาคมหันมามองจนฉันขนลุก หรือว่าเขาจะฆ่าฉันหมกป่า

ไม่นะ!...ฉันยังไม่มีสามี ยังมีพ่อแม่และน้องสาวที่ต้องส่งเสีย ยังอยากมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้แม่มันจะแสนเหนื่อย

“ฉัน ฉัน ฉัน...ควรแน่ใจว่าคุณเป็นพ่อของสตั๋งค์ เกิดคุณไม่ใช่ล่ะ เอ็ม.....มันควรมีเครื่องยืนยันกับฉันหน่อยไหม?”

“เธอก็ไม่ใช่แม่ของสตังค์...” ชายผู้เป็นเจ้าของดวงตาคมและท่าทางเย็นชาเอ่ยพูด ใบหน้าราบเรียบจนฉันคาดเดาไม่ได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ “เธอก็ไม่มีสิทธิ์มาห้าม ฎุกไหม!!”

น้ำเสียงนิ่ง ดุ และดูเอาจริง

ที่เขาพูดก็ถูก...ฉันไม่ใช่แม่

แต่ฉันก็ไม่ได้อยากจะส่งเด็กผู้เดียวสักคนหนึ่งให้กับใครก็ไม่รู้ เกิดเป็นแก๊งจับเด็กที่เอาหนูน้อยไปตัดแขนขาขาทานฉันคงเสียใจไปทั้งชีวิตแน่

“เอ๋ม... มันก็ใช่.. แต่...แต่คุณทำแบบนี้ก็ไม่ถูกไม่ได้! ฉันไม่ยอม!!” ฉันเข้าไปแย่งตัวน้องสตังค์ โดยสตังค์เลือกที่จะกอดคอและพยายามจะมาหาฉัน ดูเขาไม่อยากจะแย่งให้สตังค์เจ็บตัวด้วย เขาจึงยอมปล่อย

แต่การปล่อยของเขาในขณะที่น้ำหนักของสตังค์ถ้าโถมเข้ามาเต็มที่ แขนที่บาดเจ็บรับน้ำหนักอย่างเต็มแรง ทำให้ฉันรับไม่ไหว และรู้สึกว่ามันไม่ใช่แค่แขนที่เจ็บ ขาก็ด้วย.. มันกำลังจะล้มลงกับพื้น

“โอ๊ะ...โอ๊ย...” หลังของฉันทกระแทกกับพื้นอย่างเต็มแรง มีน้ำหนักรของสดังค์ทับไปอีก ฉันทเจ็บจนต้องนอนนิ่งกับที่ได้ความสูงของผู้ชายคนนั้น และชายอีกสามคนที่ยืนห่างออกไป

นี่ชีวิตฉันทกำลังเจอเข้ากับเรื่องบ้าอะไรเนี่ย!!

จากที่เคยดูละครมา เวลาที่เจอเข้ากับคนหล่อที่แม่จะดูเอ็นชาก็น่าจะรับฉันทไว้ไม่ใช่หรอ นี่ปล่อยให้ฉันทล้มลงไปกับพื้นต่อหน้าต่อตา

“แม่จ๋าเจ็บไหม ฮือ ๆ แม่จ๋าเจ็บไหม พ่อจ๋าช่วยแม่ด้วย ฮือ ๆ” สดังค์ร้องห่มร้องไห้ต่อความเจ็บปวดของฉันท ดวงตาแดงกล้าเพราะความเชื่อที่ว่าฉันทคือแม่

โถ้...เด็กน้อย นี่คิดว่าฉันทเป็นแม่จริง ๆ สินะ

“ถ้าพ่อช่วยแม่ สดังค์จะกลับบ้านกับพ่อไหม ?” คำถามของชายคนนี้ทำให้ฉันทขมลูกอีกครั้ง พ่อช่วยแม่ แม่ที่หมายถึงฉันทสินะ

หึหึ!! ขนลุก ถึงเขาจะหล่อแต่มันมีความน่ากลัวยิ่งงี้ก็ไม่รู้ ดูหล่อแบบร้าย ๆ และลึกลับอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่ให้กลับ โอ๊ย ๆ ” ฉันพยายามยันตัวลุกนั่งกอดน้องสตันค์เอาไว้หลวม ๆ ฉันจะไม่ื่อง่าย ๆ แน่นอน เจ็บมาขนาดนี้แล้วนิ “คุณต้องหาอะไรมาพิสูจน์ ว่าคุณเป็นพ่อโอ๊ย...คุณจะทำอะไร อุ้มฉันทำไม โอ๊ย...ฉันเจ็บนะ”

ผู้ชายคนนั้นอุ้มฉันไปยังรถสี่ล้อดำเงา ฉันพยายามดิ้นหนี แต่ด้วยความเจ็บปวดของร่างกาย สุดท้ายฉันก็จำยอมให้เขาอุ้มและไปวางที่เบาะ สตันค์ยังคงเดินตามฉันและร้องให้ตลอด

เขาวางฉันลงกับรถอย่างแรง ไม่ปราณีต่อความเจ็บปวดของฉันสักนิด ทำเหมือนอุ้มมาวางให้มันจบ ๆ เพราะไม่อยากเถียงกับฉันกลางแดด

“ฉันเจ็บนะ..เบา ๆ หน่อยสิ”

“ฮือ ๆ ๆ พ่ออย่าทำแม่ ฮือ ๆ” สตันค์เข้ามากอดฉัน นี่มันฉากพ่อแม่ทะเลาะกันในละครชัด ๆ

“นี่คือรูปฉันกับสตันค์ แบบนี้พ่อจะทำให้เธอเชื่อได้ไหม ...ว่าฉันคือพ่อ และยอมให้ฉันพาสตันค์ไป...” ฉันกลืนก้อนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก มองหน้าชายตัวสูงเล็กน้อย ก่อนที่จะมองไปยังโทรศัพท์เครื่องหรู

รูปภาพในมือถือของชายหนุ่มคนนั้นเป็นรูปที่เขาถ่ายกับผู้หญิงคนหนึ่ง มีน้องสตังค์นั่งอยู่ตรงกลาง และก็ไม่ใช่รูปเดียวนะ ..หลายรูปเลย

แบบนี้ฉันก็ต้องจำยอมแล้วใช่ไหม

ก็รูปภาพมันบ่งบอกว่าเขาเป็นพ่อ ถึงไม่ใช่พ่อก็ต้องเป็นญาติมิตรที่ใกล้ชิดกับสตังค์ ถ้าจะเป็นแก๊งค์ตุ้มตุ๋นก็คงไม่มีรูปที่ดูเป็นครอบครัวแบบนี้

“เดี๋ยวฉันจะเป็นคนพาเธอไปหาหมอและจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ และเธอก็หายไปซะ...” น้ำเสียงนั้นเป็นคำสั่งที่ดูเย็นชามาก ทำลายภาพวังค์ของฉันที่กำลังคิดว่าเจ้าหนูน้อยต้องจากฉันแล้ว

“.....” ฉันก้มหน้าจำยอม ก็ไม่มีทางเลือกแล้วนิ อย่างน้อยเขาก็มีน้ำใจจะพาฉันไปหาหมอ หลังจากทีไปหาหมอ..ฉันต้องหายไปจากน้องสตังค์

“แม่จะไปไหน สตังค์จะไปด้วย สตังค์จะไป ฮือ ๆ”

สาวน้อยตัวเล็กที่กอดฉันแน่นเหมือนจะรู้ว่าผู้ใหญ่พูดคุยกะไรกัน และชายที่อ้างตัวว่าเป็นพ่อก็ถอนหายใจออกมาเบา ๆ จากนั้นก็ปิดประตูเสียงดัง ‘ปัง!’

ตลอดทางที่ไปโรงพยาบาลฉันกอดน้องสตั๋งเอาไว้แน่น เหมือนไม่อยากให้น้องจากไป ถึงจะเป็นช่วงเวลาไม่นาน แต่ก็ยอมรับว่าฉันรู้สึกดี กับการที่มีเด็กน่ารักอย่างสตั๋งมาอยู่ใกล้

ฉันถูกเซ็นเข้าไปในโรงพยาบาลช้า ๆ ตามทางเดินของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งโดยบุรุษพยาบาลที่แต่งตัวสุภาพ น้องสตั๋งยังจับมือฉันตลอดทางไม่ห่างไปไหน นี่คิดว่าฉันเป็นแม่จริง ๆ ใช่มั้ย จนนตอนนี้ฉันไม่รู้ว่าจะหนีออกจากน้องสตั๋งยังไง และตอนไหนดี

ฉันให้บุรุษพยาบาลหยุดรถเซ็นระหว่างทาง ก่อนที่จะเข้าไปตรวจอาการและรักษา คิดว่าควรบอกอะไรที่เด็กน้อยคนนี้จะสบายใจ

“เอ่อ... สตั๋งก็จะ ...แม่ลิ้ม” ลิ้มอะไรดีล่ะอะไรที่น้องจะจำในห้องฉันได้หรืออะไรที่เด็กน้อยจะยอมออกห่างโดยไม่ร้องไห้

ดวงตาของฉันเงยมองไปทางชายตัวสูงที่เดินตามมา เขาเดินตามลูกของเขา ไม่ได้อยากจะเดินตามฉันเข้ามาในโรงพยาบาลหรอก

มองสบตากันเล็กน้อยไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าความเย็นชา ฉันจึงถอนหายใจและพูดออกไปว่า “แม่ลืมซื้อข้าวเหนียวหมูπίง แม่อยากกินมาก ๆ เลย ไปซื้อให้แม่หน่อยได้ไหมคะ”

“หนูก็อยากกินคะ...”

“.....” ฉันมองเห็นพ่อของน้องสตั้มองมาที่ฉัน สายต่ายังคงราบเรียบและนิ่งเฉยเหมือนเดิม “สตั้มไปกับคุณพ่อ นะคะ ไปซื้อมาให้แม่กินหน่อยได้ไหม แม่จะรออยู่ตรงนี้”

“แต่หนูอยากไปกับแม่ แม่จำเจ็บอยู่...หนูอยากอยู่กับแม่” กอดแขนฉันแน่นกว่าเดิม ทำยังไงดีละ ฉันพยายามแล้วนะ

“แม่เดินไม่ไหว ถ้าแม่ได้กินแม่จะหาย... แล้วอนกอดสตั้มได้ ไปซื้อให้แม่นะคะ คนดีของแม่” ฉันลูบหัวแผ่วเบาของเด็กสาว อยากให้เธอรู้สึกปลอดภัย ว่าฉันจะไม่หนีหายไปไหน ถึงแม้ความจริงแล้ว...เมื่อเด็กล็กน้อยกลับมา ฉันจะไม่อยู่รอก็ตาม

“ก็ได้คะ แม่จ้ารอดตรงนี้ละ...หนูจะไปซื้อให้แม่จำ แม่จำจะได้หาย” รอยยิ้มของเด็กน้อยแสนสดใสดีใจ เธออยากไปซื้อของที่ฉันบอกเพื่อทำให้คนที่เธอเรียกว่าแม่หายดี

เธอช่างน่ารักกับหัวใจฉันเสียจริง

ฉันเหมือนน้ำตาจะไหล เมื่อมือเล็ก ๆ ของเด็กน้อยที่จับมือฉันไว้เปลี่ยนไปจับมือพ่อของเขา แค่วันเดียวจะไปผูกพันอะไรขนาดนั้นปีปี ใจแข็งไว้ปีปี..อย่าร้องไห้ล่ะ

เด็กหญิงตัวน้อยผู้น่ารักจับมือชายหนุ่มผู้เป็นพ่อ อีกมือโบกสะบัดทำท่าอำลาฉันอย่างน่ารัก ฉันมองผู้ชายคนนั้นเดินไปกับลูกของเขาจนลับตา ก่อนที่น้ำตาของฉันจะไหลอาบแก้ม

“นี่เป็นเงินสดของคุณครับ....” ชายในชุดดำอีกคนเอามาเงินจำนวนหนึ่งให้ฉัน มันเยอะมากจนฉันตกใจ

“มันเยอะเกินไปรีปาว... ฉันว่ามันมากเกินไปนะคะ”

“...ที่นี่โรงพยาบาลเอกชน ไม่มากหรอกครับ..” พูดแล้วเขาก็เดินออกไปเลย ทิ้งไว้เพียงฉันและบุรุษพยาบาลที่อยู่ด้านหลัง

ฉันกลับมาอนกินยาอยู่ห้องทั้งที่หมออยากให้นอนดูอาการ ไม่วายมีใบนัดที่ฉันคิดว่าคงไม่เข้าไปโรงพยาบาลแพงขนาดนั้น ถ้าไม่หายไปคลินิก

ดีกว่า หมอฉีดยาให้ฉัน และให้ยามากิน ฉันยากับหมอว่าฉัน
ต้องไปทำงานนะ ยาเขาดีมาก ทำให้ฉันมีแรงขึ้นเยอะ

อยู่ในห้องก็มองเห็นเสื้อผ้าของน้องสตั๋งค์ถูกตาก
ไว้ น้องใส่เสื้อผ้าของฉันไป ฉันคิดถึงน้องสตั๋งค์จัง...
ความรู้สึกตัวเองบอกแบบนี้

เงินที่เขาให้ฉันมาก็เหลืออีกหกพัน ทำไมเขาให้เงินคน
อื่นเยอะ ๆ แบบนี้ เงินที่เขาให้ฉันมามากกว่าเงินที่ทำงานบวก
โอที บวกเบี้ยขยันแล้วทั้งเดือนเสียอีก คนรวยก็แบบนี้...ชอบ
ใช้เงินแบบไม่มีเหตุผล ผิดกับคนจนที่มีเหตุผลมากมายก็ยัง
ไม่พอใช้...

ฉันยัดซองเล็ก ๆ สีสน้ำตาลใส่ในลิ้นชัก ไม่กล้าใช้เงิน
เขา เขาบอกจะจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ฉันแหละ เขาไม่ได้
จะให้ ดูเป็นคนดีขึ้นมาเลยทีเดียว แต่นี่แหละคือสิ่งที่ดีบ้างใน
ตัวฉัน

จนหลายวันผ่านไป ชีวิตก็เหมือนจะกลับไปอยู่ใน
โหมดปกติ ตื่นเช้านั่งรถเมย์ไปทำงาน ทำงาน กลับ

บ้าน กินข้าว นอน ไปทำงาน ก็เหมือนมันจะกลับมาเวียนวนในรูปแบบเดิม

แต่แล้วก็ไม่เหมือนเดิม เมื่อระหว่างที่ฉันกำลังยืนทำงานในไลน์ผลิตของสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เป็นงานสายพานที่เอางานมาประกอบเข้าหากันเพื่อเป็นชิ้นส่วนงานใหม่ อยู่ดี ๆ เสียงที่คุ้นหูและอยากได้ยินก็ลอยมา

“แม่จ๋า... แม่จ๋า!!!!” อยู่ ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงของน้องสดังค์ลอยเข้ามาในหู เป็นเสียงที่คุ้นหูและฉันไม่เคยลืม

แต่ฉันไม่ได้หันไปสนใจเพราะมันจะเป็นไปได้ยังไงในเมื่อที่นี่คือที่ทำงาน ในโรงงานที่เป็นไปไม่ได้ที่สดังค์จะเข้ามา ‘ฉันคงคิดถึงเด็กคนนี้อีกเกินไปจนหมกมุ่นในเสียงเหล่านั้นขึ้นมา’

ฉันก็ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป

“แม่จ๋า แม่จ๋า... แม่จ๋า!!!!” เสียงเรียกซ้ำ ๆ ดังเข้ามาอีกครั้ง และมันชัดเจนว่าฉันไม่ได้คิดมากไปเอง ไม่เพียงแค่นั้นที่ได้ยินเสียง เพราะเพื่อน ๆ พนักงานที่ทำงานข้างกันก็หันหาเสียงเหล่านั้น เสียงที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นในพื้นที่โรงงาน

ฉันหันไปหาเสียงรอบ ๆ ไม่มีเด็ก แต่เมื่อมองไปยังที่สูงบนกระเจ๊กไสซึ่งเป็นชั้นผู้บริหาร มันเป็นทางเดินกระเจ๊กที่

ผู้บริหารจะพาแขกเดินดูงานในไลน์ผลิต ฉันต้องตาโตวาวเมื่อน้องสตังค์ยืนคู่กับผู้ชายคนนั้น ผู้ชายที่เขาบอกว่าตนเองเป็นพ่อ

ทำไมพวกเขามาอยู่กันที่นี่ล่ะ ?

บังเอิญหรือ ?

“ป๊ปปี้.....ผู้จัดการแผนกให้มาตามเธอไปพบที่ห้องนะ ไม่รู้เหมือนกันว่ามีเรื่องอะไร ?” พี่ผู้ช่วยหัวหน้าร้องเรียก ฉันที่กำลังคิดอะไรล่องลอยได้กลับมาสนใจ

ผู้จัดการแผนกให้ไปพบหรือ เรื่องอะไรกัน

“คะพี่...” พี่พนักงานในไลน์เข้ามาแทนที่จุดที่ฉันทำงานทันที หันมองไปที่ระเบียบกระจกที่น้องสตังค์ร้องเรียกก็ไม่เห็นใครแล้ว หรือว่าฉันจะตาฟาด หรืออะไรกันแน่นะ

อย่าบอกนะว่า... โรงงานนี้ผู้ชายคนนั้นเป็นเจ้าของ และเมื่อน้องสตังค์มาเจอฉัน เขาก็จะให้ฉันลาออกจากที่นี่เพื่อหนีหน้าน้องสตังค์

นี่ก็ผ่านมาหลายวันแล้ว...ทำไมน้องสตังค์ยังไม่ลืม

ฉันยังไม่อยากตกงานตอนนี้!!!

บทที่ 3

(ป๊อ)

ฉันเข้าไปในห้องของผู้จัดการช้า ๆ ทำงานที่นี่มาก็หลายปี ไม่เคยเข้ามาในห้องผู้จัดการฝ่ายผลิต เดินผ่านคนที่นั่งทำงานกันหลายคน ทุกคนเป็นคนที่ไม่เคยเห็นหน้า ทั้งที่อยู่โรงงานเดียวกัน

และเป็นอย่างที่คิด พอเปิดประตูเข้าไป...น้องสตังค์ก็วิ่งเข้ามากอดตัวฉันแน่น กอดด้วยรอยยิ้มและความดีใจ ดีใจเหมือนเธอได้เจอกับแม่

“แม่จ๋า... แม่จ๋า.. หนูคิดถึงแม่จ๋า...” เจ้าหนูน้อยร้องเรียกด้วยน้ำเสียงว่าเรงมาก

“.....” ฉันทอดเด็คน้อยอย่างงง ๆ เพราะตอนนี้ เป็นห่วงหน้าทีการงานของตัวเองมากกว่า ฉันทจะตักงานไม่ได้ แนนมีภาระที่ต้องใช้เงิน

ผู้จัดการเดินออกไปจากห้องทำงานขณะที่พ่อของน้องสดังค์นั่งอยู่ที่โซฟาเงียบ ๆ เขาไม่พูดอะไรออกมาแต่สายตามองมาที่ฉันทราบเรียบ เป็นสายตาที่ไม่ได้มีความโกรธ แต่มันก็ดูไม่เป็นมิตรเท่าไหร่นัก

“หนูคิดถึงแม่... แม่คิดถึงหนูไหมคะ แม่จ๋า” ฉันทยิ้มอ่อนเหมือนอยากจะยิ้มและร้องไห้ในเวลาเดียวกัน มองพ่อของน้องสดังค์ก่อนที่จะหันมายิ้มให้กับเจ้าหนูอีกครั้ง

“คิดถึงค่ะ... แม่คิดถึงหนูมาก” ฉันทหอมแก้มยุ้ยที่หอมฟุ้ง นุ่มนิ่มน่าสัมผัส ยิ่งไม่มองแงร้องไห้ก็ยิ่งน่ารัก

“คุณพ่อพาแม่กลับบ้านกันค่ะ...” สดังค์หันไปหาชายที่เรียกว่าพ่อ มือทั้งสองยังจับมือของฉันทเอาไว้แน่นพยายามจะฉุดให้ลูกออกจากโซฟาที่นั่ง

“พ่อขอคุยกับคุณแม่หน่อยได้ไหม...” เขาพูดอ่อนโยน และมองไปที่ลูกสาว แววตาของเขาบ่งบอกว่ารักสตั้มมาก แต่มันเป็นแววตาและน้ำเสียงที่ต่างจากการคุยกับฉัน

“คุยอะไรคะ หนูไม่ไปซื้อหมูปิ้ง หนูไม่ไปไหน หนูจะอยู่กับคุณแม่...หนูไม่ไปไหนทั้งนั้น” คนพูดมีเสียงตึงเค้าวจะร้องไห้ อีกทั้งยังกอดแขนฉันเอาไว้แน่น

ฉันมองเห็นเขาถอนหายใจออกมา ดูเหมือนสตั้มจะไม่ยอมเชื่อฟังง่าย ๆ วันนั้นสตั้มย้อนกลับไปหาฉันที่โรงพยาบาลอีกใช้ไหม ถึงได้จดจำเอาไว้ว่าจะไม่ยอมไปซื้อหมูปิ้งอีก เธอกอดฉันเอาไว้แน่นเหมือนกลัวฉันจะหาย

แม่ของเธอไปไหน?

ทำไมเธอถึงเข้าใจว่าคนอื่นเป็นแม่

“สตั้มคืออยากฟังเพลงไหม...” ฉันหยิบโทรศัพท์เครื่องเก่าออกจากกระเป๋า มันมีหูฟังที่ฉันใช้ฟังเพลงเวลาพัก “แม่อยากให้สตั้มฟังเพลง ฟังได้ไหมคะ..”

“คะ หนูอยากฟัง...” ฉันถูกจูงมือไปนั่งที่โซฟาด้วยาวอีกตัวซึ่งเป็นตัวที่พ่อของสตั้มนั่งอยู่ ฉันพยายามนั่งห่างผู้ชายคนนั้น แต่น้องสตั้มก็อยากนอนหนุนตักและฟังเพลง ฉันเลย

ต้องขยับตัวเข้าไปใกล้เขามากขึ้นจนชิดกัน เนื้อชนเนื้อ..แต่เขา
ไม่คิดขยับตัวหนีฉันสักนิด

ฉันจัดการให้น้องสตั๋งคันนอนฟังเพลงบนตักเรียบร้อย
ก่อนหันมายกมือไหว้เขาที่อายุมากกว่าแน่นอน เขาพยักหน้า
เล็กน้อยแต่ยังนิ่งขมิ้ม ยังทำนิ่งและดูเก๊กหล่อตลอดเวลา

“ถ้าเรื่องที่คุณจะคุยคือการทำให้ฉันหายออกไปจาก
ชีวิตของสตั๋ง ฉันยินดียินะคะ แต่อย่าไล่ฉันออกจากที่นี่นะคะ
ฉันยังต้องทำงาน” ฉันชิงพูดสิ่งที่คิดอยู่ในใจก่อน เผื่อว่า
ความคิดที่จะไล่ฉันออกจะเปลี่ยนไป

หากทางออกของเขาคือไม่ให้สตั๋งเห็นหน้าฉันอีก ฉัน
จะเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ให้สตั๋งจำได้ และจะหลบหน้าไม่ให้
เด็กน้อยพบเห็น

“ผมต้องการจ้างคุณไปเป็นแม่ของสตั๋ง...”

“...จ้างไปเป็นแม่ของน้องสตั๋ง” ฉันทวนประโยคที่เขา
พูดแบบงง ๆ มันไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด แต่มันก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

แต่เอะ!! จ้างเป็นแม่ของลูก ก็เท่ากับไปเป็นเมียเขาอะ
สิ...หรือยังไง หรือฉันเข้าใจผิดไปเอง

“หน้าที่พี่เลี้ยง พี่เลี้ยงเด็กที่สตั๊นท์จะเรียกว่าแม่
เท่านั้น++”

ฉันเงยบไม่ตอบ งานแบบนี้ทำไม่เป็นหรอก เรียนก็
น้อย ทำอะไรพลาดมาแยะแน่ เขาเป็นคนรวยเกิดฉันทำข้าว
ของของเขาแตกเสียหาย ก็คงไม่คุ้มกับเงินที่ได้รับแน่

สิ่งเดียวที่คิดว่าเหมาะกับตัวฉันคือสาวโรงงานซึ่ง
รับผิดชอบแค่หน้าที่ของตัวเอง เลิกงานก็แค่นอนหลับพักผ่อน
ไม่ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่มีค่าหรือความเสียหายมากมาย

“ฉันให้เงินค่าจ้างเธอมากกว่าที่นี้สามเท่า รวมถึงที่
พัก อาหาร เสื้อผ้า และการดูแลที่ดีจากคนของฉัน”

โห...เยอะจัง!! งานพี่เลี้ยงมันเงินดีขนาดนี้เลยหรอ

ค่าจ้างสี่เท่ามีพลังดึงดูดแรงมาก!!!

“และจะมีโบนัสพิเศษให้ ถ้าเธอทำให้ลูกของฉันยอมไป
เรียนได้...” เป็นข้อเสนอที่ทำให้ฉันตาโตเป็นไข่นาน และมันทำให้ฉัน
อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก ในหัวเต็มไปด้วยยอดเงินที่ฉัน
กำลังคำนวณ รวมทั้งจินตนาการไปถึงโบนัสพิเศษที่เขา
เสนอ “เธอยังอยากได้อะไรอีกรีปาว...”

“.....” ฉันได้สติกับประโยคของเขา และกะพริบตาถี่ ๆ เมื่อมันอยู่ในระยะใกล้ “ฉันกลัวทำไม่ได้.. คือ... ฉันไม่เคยเป็นพี่เลี้ยงใคร แล้วฉันก็...”

“ฉันขอร้อง ช่วยไปเป็นพี่เลี้ยงให้ลูกสาวฉันด้วย” ทำไมฉันหัวใจเต้นแรงจัง เสียงของเขาที่พูดนุ่มนวลกับฉันเป็นครั้งแรก และแววตาที่มันมีความขอร้อง ความหล่อของเขา มันทำให้ฉันแทบหยุดหายใจ

สายตาของฉันจับจ้องมองคนพูดในระยะใกล้ เกิดมาไม่เคยรู้สึกว่าการตรงหน้าแบบนี้มาก่อน คำขอร้องของเขาเหมือนจะมีพลังมากกว่าคำจ้ำจี้จ้ำไชในตอนแรกเสียอีก

“ฉันขอร้อง สดุ้งกลัวความรักจากแม่ สดุ้งเชื่อว่าเธอคือแม่ เธอช่วยไปดูแลสดุ้งหน่อยนะ”

อ่อนไปหมดแล้วหัวใจ!!

ผู้ชายเย็นชาเวลาพูดอะไรแบบนี้ทำไมรู้สึกอ่อนโยนไปหมด ใจมันละลายไปหมดแล้วรู้ไหม!!

“กะ.....ก็ได้ค่ะ” รับปากไปจนได้ “แต่รับปากฉันหนึ่งเรื่อง เมื่อคุณเลิกจ้ำจ้นแล้ว เอ็ม....หมายถึง สดุ้งไม่เรียก

ฉันว่าแม่ หรือฉันทำความผิดทำของคุณเสียหาย คุณไล่ฉันออก ขอให้ฉันกลับมาทำงานที่นี่ได้ ฉันไม่อยากตกงาน”

ฉันจัดการเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเป้สะพายหลังโดยมีเด็กหญิงสตังค์นั่งมองไม่ห่างไปไหน ไข้ดวงตาบ้องแบ๊วจับจ้องมาทางฉันเท่านั้น เด็กน้อยผู้แสนน่ารักจดจำว่าฉันเป็นแม่ไปซะได้ นอกจากความเอ็นดูที่มีให้กับเด็กน้อย ก็มีสายตาค้อนวอนของพ่อเขานี้แหละ...ที่ทำให้ฉันใจอ่อน

ที่ประตูห้องมีคุณพ่อของน้องสตังค์ยืนมองนิ่ง ๆ สายตาของเขากวาดมองไปรอบ ๆ ห้องของฉัน คงจะพอเข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมฉันถึงตอบรับข้อเสนอของเขาได้ง่าย ๆ

เหตุผลเดียวเลยคือฉันจน

ฉันมองข้าวของตัวเองในห้อง จะเอาของภายในห้องไปไว้ไหน ของพวกนี้กว่าฉันจะได้มาก็ลำบากยากเย็น การสร้างของเหล่านี้มาด้วยตัวคนเดียวไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ จะให้ฉันทิ้งมันอย่างนั้นหรอ

“แม่จำ หนูช่วยได้ไหมคะ...” สติงค์จะช่วยฉันพับเสื้อผ้า มือเล็กจับเสื้อสีขาวและทำท่าพับตาม คงพยายามเรียนแบบ จากสิ่งที่นั่งมองอยู่นานแล้ว

“เอ่อ... ไม่ต้องลูก นั่งรอแม่ตรงนี้นะ” ฉันลูบหัวเด็กน้อย ที่น่ารักน่าเอ็นดู ก่อนที่จะเดินเข้าไปหาผู้ชายคนนั้น ชายที่กำลังจะเป็นนายจ้างของฉัน

“คือ... ฉัน... ของ ๆ ฉัน...”

“เธอไม่จำเป็นต้องใช้ของพวกนี้...”

“.....” ไม่จำเป็นต้องใช้ฉันก็เลยต้องทิ้งเหว

ฉันยืนงง...ทำอะไรไม่ถูก

“เธอหมายถึงว่า... ของพวกนี้เธอไม่รู้จะเอาไปเก็บไว้ ไหน หากต้องย้ายไปอยู่ที่บ้านคุณโซ่ครับ” ชายอีกคนพูด แทรกเบา ๆ เขาเป็นชายที่ยื่นเงินให้ฉันตอนไปรักษาตัว ดูเหมือนจะเป็นคนสนิทที่ตามไปในทุกที่

“ฉันจะเข้าห้องนี้ให้เธอเก็บของ...เธอเอาไปแค่เสื้อผ้าที่จะใส่เท่านั้น ของอย่างอื่นจะมีคนจัดเตรียมให้เธอทุกอย่าง”

“...ขอบคุณค่ะ” ฉันยกมือไหว้และส่งยิ้มให้ชายอีกคน ชายที่มาช่วยพูดเพื่อหาทางออกให้แก่ฉัน

เก็บของซึ่งไม่ได้มีอะไรมากมายจริง ๆ แค่เสื้อผ้าที่จำเป็นต้องใส่ ของใช้ผู้หญิงอีกไม่กี่อย่างก็เท่านั้น

หลังจากนั้นเขาก็พาฉันไปที่บ้านของเขา ตลอดเวลาน้องสตันด์ก็จะกอดฉันไม่ห่าง เหมือนกลัวฉันจะหนีเธอไปอีกจนหลับคาอก ฉันก็ตัวไม่ใหญ่มาก ความสูงยังไม่ถึงร้อยหกสิบด้วยซ้ำ เมื่อต้องอุ้มเด็กนาน ๆ จึงทำให้ตัวขาไปทั้งตัว พยายามขยับตัวเล็กน้อยไม่กล้าขยับตัวแรงเพราะกลัวสตันด์จะตื่น และกลัวว่าเขาซึ่งเป็นพ่อสตันด์จะหันมาทำตาเขียวใส

“...ฮึบ... ฮ๊ะ!!” พ่อของสตันด์อุ้มและประคองลูกสาวไปนั่งบนตักของตัวเอง เหมือนพ่อที่อุ้มลูกน้อยนอน เป็นภาพที่น่ารัก

ฉันตกใจที่เขามาอุ้มออกไปแต่ก็รู้สึกดีอย่างมากกับการได้เห็นภาพความอบอุ่นนี้ ฉันเอาผ้าห่มผืนเล็กห่มให้กับสตันด์อย่างถื่อวิสาสะ เขามองหน้าฉันโดยไม่พูดอะไรออกมา เขาชอบทำตาดู ๆ มองมาที่ฉันเหมือนผู้ใหญ่ที่ยิ้มยาก ฉันเลยกลับมานั่งที่ตัวเองเงียบ ๆ ไม่วุ่นวาย

เวลาผ่านไป....รถคันหรูเลี้ยวเข้ามาในบ้านหลังหนึ่ง
บ้านหลังใหญ่มาก ใหญ่อย่างกับวัง มันเป็นสีขาวไปทั้ง
หลัง และมีสวนที่สวยงามกับในละครที่ฉันเคยดู มีสาวใช้
แต่งตัวเป็นระเบียบเรียบร้อยเต็มไปหมด

เขารวยจัง!!

เป็นคำเดียวที่พูดขึ้นมาในความคิดของฉัน

ฉันไม่รู้จักใครที่นี่เลย ทุกคนก้มหัวทำความเคารพพอ
ของน้องสตันซ์ ฉันได้แต่ก้มหัวและเดินตามเพราะไม่รู้ว่าตัวเอง
ต้องทำอะไร

ข้างนอกบ้านที่ดูว่าหรูหราโอ่อ่าข้างในบ้านยิ่งแล้ว
ใหญ่ มันโอ่อ่าอลังการและใหญ่โตมาก ๆ ใหญ่กว่าหอพักทั้ง
หอที่ฉันอยู่อีก

เขาพาฉันเดินขึ้นบันไดไปยังห้อง ๆ หนึ่ง โดยที่เขายัง
อุ้มลูกสาวอย่างแข็งแรงไม่มีอดอดเรียกใช้ลูกน้อง ต้องเป็น
ห้องนอนน้องสตันซ์แน่นอน เพราะมีรูปสาวน้อยที่กำลังหลับ

พ่อน้องสตันซ์วางลงบนที่นอนหนานุ่ม เขาหอมบน
หน้าผากลูกสาวก่อนทำท่าจะเดินออกจากห้องโดยที่ไม่พูด

อะไรออกมา แต่เมื่อฉันจะนั่งลงบนเตียงเพราะเขาไม่ได้สั่ง...ก็
กลับถูกกระชากออกไปจากห้องด้วย

“บ้านหลังนี้มีกลิ่นมากมายพอที่จะเอาผิดเธอ หากว่า
เธอคิดที่จะทำไม่ดีกับลูกสาวฉัน...เข้าใจไหม” เขาพูดกับฉัน
เมื่อประตูห้องน้องสตั๋งปิดลง มองไปตามมุมห้องและเพดาน
ก็พบกับกลิ่นวงจรปิดที่ติดไว้เยอะมากจริง ๆ รวากับที่นี้คือ
ห้องซัง

“ฉันไม่ใช่คนแบบนั้นค่ะ...”

“หน้าที่ของเธอคือดูแลลูกสาวของฉัน และทำให้สตั๋ง
ยอมไปโรงเรียนให้ได้...”

“ค่ะ...” เขาเตรียมจะเดินหันหลังให้กับฉัน “เดี๋ยวค่ะ...
เอ่อ”

เขาหันมามองหน้าฉันนิ่ง ซื่อก็ไม่รู้ควรจะถามไหมนะ
แล้วถามจะบอกไหม เสี่ยงก็ดู ท่าที่ก็ซึ้งซัง

“เอื่อ.. ฉันถามอะไรได้ไหม ทำไมลูกสาวของคุณถึงไม่
ลืมฉันล่ะ ฉันไม่ใช่แม่ของเธอ แล้วแม่ของเธอไปไหนคะ...?”

“เธอทำแค่หน้าที่ของตัวเองก็พอ!!” เขาพูดเสียงดังไล่ฉันแล้วก็เดินออกไปเลย แววดตาของเขาตอนที่เอ่ยเสียงดังออกมาดูน่ากลัวมากด้วย

ทำไมต้องดูด้วยนะ คิดผิดไหมที่เลือกมาทำงานนี้ใหม่นะ ตอนขอร้องให้เรามาทำงานเสียงอ่อนเสียงหวาน พอเรายอมมาทำงานจะกินหัวเราซะอย่างนั้น...

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนที่จะกลับเข้าไปหาน้องสดังค์ ก็ฉันไม่รู้จะไปไหนนี่

สดังค์หลับยาวมากยาวจนเวลาล่วงเลยไปถึงหกโมงเย็นฉันลืมหองพักของตัวเอง จึงตัดสินใจลงจากชั้นบน หวังเจอใครสักคนที่จะตอบคำถามเรื่องนี้ได้ อย่างน้อยฉันควรได้อาบน้ำสักนิด ออกจากโรงงานตัวเหนียว อีกทั้งข้าวปาก็ยังไม่ได้กิน

บ้านหลังนี้ใหญ่แต่มันเจียบมาก เจียบจนน่ากลัว ไม่มีความสุขเหมือนบ้านหลังเล็ก ๆ ที่หันไปทางไหนก็เจอคนในครอบครัว ฉันเดินออกจากบ้านจนมาเจอแม่บ้านคนหนึ่งที่กำลังเดินผ่าน สองเท้ารีบปรีเข้าไปหาด้วยความดีใจ

“บ้าจ๋า... หนูต้องพักที่ไหนอ่ะ...” ฉันถามอย่าง กระตือรือร้น กระเป่าเป็กียังสะพายอยู่ด้านหลังตัวเอง

“คุณโซ่ก็ไม่ได้บอกให้ป่าเตรียมห้องให้ด้วยสิ... ทำงีดี ละ เดียวป่าไปถามให้ละ”

“อย่าคะ...” ‘คุณโซ่’ คือชื่อพ่อของน้องสตังค์สินะ ตอน ที่ชายในชุดดำอธิบายเรื่องห้องก็เหมือนจะได้ยินชื่อแล้ว เหมือนกัน “ป่าพักที่ไหนอ่ะจะ หนูน่าจะพักกับป่า..”

“ป่าพักบ้านคนใช้...แต่หนู...”

“หนูก็คนใช้จะ... พี่เลี้ยงคุณสตังค์ก็ว่าได้...”

“งั้นก็ทางนี้จะ...”

ว่าแล้วป่าก็เลยพาไปที่ห้องพักคนใช้ เป็นบ้านหลังหนึ่ง ที่มีห้องหลายห้องเรียงติด ๆ กัน มีคนใช้ที่พักอยู่และทานอาหารกันที่นั่น ห้องที่ฉันเข้าไปอยู่มีเตียงและของใช้ให้ ทุก อย่างก็ดูเพียบพร้อมไม่ต่างจากโรงแรม

ฉันตั้งใจว่าจะรีบอาบน้ำอาบทำให้เนื้อตัวสะอาด แล้ว หาอะไรกินรองท้อง เพราะจากเที่ยงยังไม่ได้กินอะไรก็เริ่มที่จะ หิวมากแล้ว ก่อนจะกลับไปหาน้องสตังค์ที่ไม่รู้ตื่นแล้วรียังจะ ได้ไม่ต้องเสียเวลาหาของกิน

เวลาผ่านไปไม่นานในระหว่างที่ฉันกำลังอาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย หนูก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังรัวเร็วมาก่อนจะตามด้วยเสียงร้อง

“หนู ๆ ออกมาเร็ว คุณโซ่เรียกหา คุณหนูสตั๋งร้องไห้ใหญ่เลย” เสียงบ้าร้องเรียก น้ำเสียงตื่นตระหนกตกใจราวกับบ้านไฟไหม้ นี่คุณโซ่คงโหดจนทำให้คนทั้งบ้านกลัวสินะ

“จะบ้า ๆ ”

ตายแล้วเขาต้องด่าฉันแน่ ๆ

ฉันเอาผ้าขนหนูพันหัว รีบออกจากห้องน้ำ ก่อนจะวิ่งตามบ้ามแม่บ้านไปที่บ้านหลังใหญ่ทันที ฉันวิ่งกระหืดกระหอบไปที่ประตูบานใหญ่หน้าบ้านน้องสตั๋งก็วิ่งเข้ามาถอดทันที เด็กน้อยร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็นการใหญ่กอดฉันแน่นกว่าเดิมด้วย

“ทำไมเธอไม่อยู่กับลูกสาวฉัน...” เป็นเสียงที่คอนไปทางตะคอก มันดูดุจนฉันตกใจ..และน้อยใจในเวลาเดียวกัน

“ฮือ ๆ ...แม่จำไปไหน...ฮือ ๆ ...หนูกลัว...แม่จำอย่าทิ้งหนู...ฮือ ๆ ๆ อย่าทิ้งหนูนะ” ใบหน้าของสตั๋งแดงก่ำดูน่า

ส่งสารมาก เธอหวาดกลัวว่าฉันจะทอดทิ้งได้มากขนาดนี้เลย
หรือ

“ไม่ต้องร้องนะคะ แม่แค่ไปอาบน้ำค่ะ...” ฉันขีด
น้ำตาของเด็กที่ร้องไห้ และตอบคำถามคุณโช้ไปในตัว “หยุด
ร้องนะคนดี คนเก่งของแม่....คนเก่งของแม่ต้องไม่ร้องไห้
นะคะ”

“อีก ๆ ...ค่ะ แม่อย่าทิ้งหนูนะ..” ดูเหมือนว่าจะกลัวแม่
ทิ้งมาก ๆ นี่ก็คงถูกแม่ทิ้งโช้ใหม่ หรือว่า..แม่ของน้องสตั๊ด
จะทนคุณโช้ที่เป็นมาเฟียไม่ได้ จนทิ้งลูกหนีไป

มันต้องใช้อย่างที่ฉันคิดแน่

ขนาดวันนี้ยังไม่ดูดำดูดีฉัน ไม่คิดจะบอกว่าฉันพักที่
ไหน ไม่คิดจะถามว่าฉันได้กินอะไรหรือป่าว เขาต้องเป็นคนใจ
ร้ายแน่

"แม่ไม่ทิ้ง หยุดร้องนะ" หางตาฉันหันไปมองคุณโช้
อย่างน้อยใจ เอาฉันมาปล่อยทิ้งไว้ไม่คิดจะดูดำดูดี ไม่สนใจ
ว่าฉันกินข้าวกินปลาหรือยัง น้ำสั๊กแก้วของบ้านหลังนี้ก็ไม่ตก
ถึงท้อง ใช้แต่อำนาจต่อว่าคนอื่นไปหมด

บทที่ 4

(บีบี)

หลังจากที่เด็กน้อยหยุดร้อง ฉันก็จูงมือน้องสตันค์
มองหาห้องครัว คิดว่าควรทำอะไรให้น้องสตันค์กิน แต่
ไม่รู้มันอยู่ที่ไหน บ้านหลังนี้หลังใหญ่จนไม่รู้ว่่าห้องไหนเป็น
ห้องไหน ฉันหยุดเดินกับที่เพราะหาไม่เจอ

“ห้องครัวอยู่ทางไหนคะ...” ฉันถามเสียงเบา ๆ เมื่อเขา
อยู่ด้านหลัง เขาที่เป็นพ่อของน้องสตันค์และเป็นคนที่ฉันกำลัง
น้อยใจ

จ๊อก ๆ ๆ

เสียงท้องของฉันโอดครวญมาดื้อ ๆ ก็มันหิวนี่นาไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน แค่ว่า ‘คร้ว’ ร่างกายก็เหมือนจะรู้ว่าที่นั่นมีของกินแน่นอน

“คุณแม่หิวข้าวหรือคะ... แม่หิว หนูก็หิว” เด็กน้อยยิ้มเอ็นดูเอียงคอมองหน้าฉันอย่างน่ารัก

“.....” ฉันเอามือลูบท้องตัวเองที่มันอยู่ระดับหัวของสตังค์ความอ่ำอายุประมาณฉันอย่างเต็มที่ แต่คงหลีกเลี่ยงความจริงไม่ได้ว่ากำลังหิว

“คุณพ่อขา คุณแม่หิวข้าวค่ะ”

“พาคุณแม่ไปที่ห้องอาหารสิคะ แม่บ้านเตรียมอาหารรอแล้ว” ฉันหันไปมองคุณโช่เล็กน้อย หรือเขาเตรียมอาหารให้แล้วแต่แรก ฉันไม่น่าคิดต่อว่าเขาในใจ สายตาของเขามองมาที่ฉันก่อนจะมองไปที่หัวของฉัน คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันอย่างมีคำถาม

“ออ...เดี๋ยวแม่ไปเช็ดผมก่อนนะ”

“หนูไปด้วย” น้องสตังค์กอดแขนฉันแน่น ไม่ยอมให้ฉันไปไหน “หนูจะไปกับแม่... หนูจะไปกับแม่ทุก ๆ ที่”

“แต่แม่ว่า...อ๊ะ!!” คุณโชติดึงผ้าออกจากหัวของฉันก่อนที่จะส่งผ้าให้กับแม่บ้านที่ยืนด้านหลัง มันไม่แห้ง แล้วก็กระเซอะกระเซิงไม่เป็นทรง

“ก็กินมันทั้งแบบนี้แหละ...” เขาพูดแล้วเดินนำไปยังห้องห้องหนึ่ง ท่าทางไม่โยยดีสนใจฉันสักนิด

และใช่ค่ะ.. กินแบบนี้

ฉันก็นั่งกินข้าวทั้งทรงผมแบบนี้ แต่คงจะไม่ตกใจเท่าไรหรอก ถ้าเทียบกับอาหารตรงหน้าที่มันมีมากกว่ายี่สิบรายการอาหาร ครอบครัวฉันกินทั้งบ้านก็ยังไม่หมด อาหารทุกอย่างดูหรูหราและหน้าตาน่ากิน แต่สิ่งที่ฉันเอาเข้าท้องตอนนี้คือน้ำ เพราะต้องดูแลป้อนข้าวให้กับสตังค์

“แม่จำหนูอยากกินปลาอะ...”

“ได้จ๊ะ.....” ฉันทำท่าจะลุกจากเก้าอี้เพราะปลาอยู่ไกล แต่แม่บ้านยกจานมาให้ฉันเมื่อมือของคุณโชตินี้ไป ฉันหันมองเขาเล็กน้อยรู้สึกไม่ชอบอะไรบางอย่าง มันรู้สึกขัดใจ ฉันตักเนื้อปลามาให้สตังค์ ฉันไม่ชอบแบบนี้เลย นี่มันกำลังจะทำให้ฉันองสตังค์นี้เสียเสียที่มีแต่คนตามใจ

“.....” ฉันนั่งลงไปเล็กน้อยเมื่อตักอาหารให้กับสตังค์แล้ว อาหารพวกนี้มากเกินไปต่อความจำเป็น ต่อให้เงินของเขาจะมากมายจนทำอะไรก็ได้ก็ตาม แต่เด็กที่เป็นดั่งผ้าขาวควรรู้สิ่งที่ควรและไม่ควร

“แม่จำเป็นอะไรคะ...” น้องสตังค์ถามเมื่อฉันทำหน้าเศร้า คุณโชก็หันมามองแต่เขาดูไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร

“น้องสตังค์อยากกินอะไรอีกคะ...” ฉันถามเสียงเรียบ

“อิ่มแล้วค่ะ....”

“แล้วอาหารบนโต๊ะนี้เราก็จะทิ้งเหวอะ.....” ฉันตั้งคำถามกับน้องสตังค์ อีกในความหมายก็เป็นการถามเจ้าของบ้านไปในตัวด้วย

“เธอมีปัญหาอะไร?” เสียงเข้ม ๆ ของคุณโชดังขึ้น แต่ฉันทำเป็นไม่สนใจเพราะอยากจะสอนอะไรกับสตังค์บางอย่าง หากฉันเป็นคนดูแลเด็กน้อยคนนี้ฉันก็ไม่อยากให้เขานิสสัยเสียในอนาคต

“แม่เสียใจ...ที่ของพวกนี้จะถูกทิ้งทิ้งที่มีอีกหลายคนที่เขาไม่มีจะกิน น้องสตังค์กินนิดเดียว แต่มีอาหารมากมายแบบนี้ แม่ไม่ชอบเลย...” คนตัวเล็กเหมือนจะร้องไห้ สตังค์

เป็นเด็กที่ให้ความสำคัญต่อความเป็นแม่ เมื่อถูกพูดบอกซึ่งมีลักษณะคล้ายถูกดุเธอจึงเสียใจ

“หนูไม่ได้บอกให้ทำ หนูไม่ได้ทำนะคะ อีกรๆ หนูไม่ได้ทำคะ...” เด็กหญิงปฏิเสธ ถูกแล้วเธอไม่ได้ทำ แต่พ่อของเธอสั่งทุกอย่างเพราะอยากเอาใจลูกก็เท่านั้น

“ฉันเป็นคนบอกให้แม่บ้านเตรียมเอง เพราะฉันไม่รู้ว่าจะตั้งค้อยากกินอะไร เธอไม่มีสิทธิ์ทำให้ลูกของฉันร้องไห้...”

“แต่สิ่งที่คุณกำลังจะทำให้ลูกของคุณนิสัยเสียในอนาคต” เอาความกล้าที่ไหนมาเนี่ยปี่ เขาเป็นนายจ้างนะไปด่าเขาแบบนี้ได้ยังไง

“แม่จ๋า...หนูขอโทษ ฮือๆ หนูขอโทษ...” สดุ้งก้กอดตัวฉัน แต่ฉันไม่กอดตอบ เพราะอยากให้สดุ้งรู้สึกผิดและจะไม่ทำแบบเดิมอีก “ฮือ.. แม่จ๋าอย่าโกรธหนู”

“พรงี้่อยากกินอะไรคะ...บอกแม่ แล้วแม่จะไม่โกรธ” น้ำเสียงของฉันยังราบเรียบ มันทำให้เด็กรู้ว่าฉันโกรธ

“อีกรๆ...ข้าวเหนียวหมูπίงคะ อีกรๆ เหมือนที่แม่ซื้อให้กิน” เด็กน้อยพูดเสียงอ่อน ดวงตากระพริบน้อยๆ อย่างอ่อนนวยท้อความเห็นใจ

“.....โอเค ข้าวเหนียวหมูπίงนะคะ” ฉันลูบหัวเด็กน้อย แล้วดึงเข้ามากอดแนบอก ปลอบให้เธอรู้สึกปลอดภัย ให้เด็กน้อยรู้ว่าฉันรักเธออยู่นะ “คุณไม่รู้ก็แค่ถามไม่ใช่ทำมากมายขนาดนี้”

พูดแล้วฉันก็อุ้มน้องสตังค์ออกไปจากโต๊ะอาหาร โดยที่ลืมไปเลยว่าตัวเองยังไม่ได้กินข้าว

(ไซ้)

แนะนำตัว...

ผมชื่อไซ้ ตอนนี้อายุ 30 ปี ผมมีลูกสาวอยู่หนึ่งคนชื่อน้องสตังค์ ภรรยาของผมโชคร้ายประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปเมื่อปีที่แล้ว สตังค์ที่เป็นเด็กติดแม่มากจึงเรียกร้องที่จะหาแม่อยู่ทุกวัน จนเธอมีอาการชักเกร็งและหมดสติ สูญเสียความทรงจำไปบางเรื่อง

เธอเที่ยวจำใครต่อใครว่าเป็นแม่ไปหมด...จนเธอหนีออกจากบ้านเพื่อไปตามหาแม่ และไปจำว่าผู้หญิงคนหนึ่ง

เป็นแม่ ผู้หญิงคนนี้ไม่หายไปจากความทรงจำของเธอเหมือนคนอื่น ๆ อีกทั้งยังทำให้สตั๋งร้องไห้เรียกหาได้ตลอดเวลา มากกว่าความทรงจำที่เป็นแม่แท้ ๆ

ผู้หญิงคนนี้ชื่อป๊อปปี้ ตามที่ปกรณณ์ลูกน้องคนสนิทของผม รายงานป๊อปปี้ทำงานในโรงงานของตนเอง จึงเป็นการง่ายที่จะตามเธอมาเพื่อดูแลลูกสาว

สตั๋งเชื่อฟังเธอมาก วันแรกก็แฉงฤทธิ์เดชสั่งให้สตั๋งกินอาหารแค่อย่างเดียว ถึงผมจะไม่พอใจ แต่ก็มองออกในความหวังดีที่เธอสอนกับเด็ก บางครั้งเธอก็เหมือนจะกลัวผม แต่บางทีก็ใจกล้าบ้าบิ่นไม่เบา

“ให้ป้าเก็บอาหารเลยไหมคะคุณไซ...” แม่บ้านเอ่ยถามขณะที่ผมกำลังมองคนตัวเล็กอุ้มเด็กสาวออกไปจากห้องอาหาร

ผมมองไปที่จานอาหารของป๊อปปี้ ไม่มีร่องรอยการทานอาหารแม้แต่นิด จำได้ว่าตอนที่พาเธอออกจากโรงงานเธอยังไม่ได้กินข้าวว่าจะให้คนมาดูแลเธอ..แต่ผมก็ติดเอกสารสำคัญพอดี

“ป่าช่วยหาอาหารอะไรที่กินง่าย ๆ นม ผลไม้ หรืออะไรก็ได้ไปไว้ให้เธอที่ห้องหน่อย” ผมเอ่ยพรายยกน้ำขึ้นดื่ม วันนี้เห็นลูกสาวกินได้เยอะกว่าทุกวันก็พลอยมีความสุขกินข้าวได้มาก

“ได้ค่ะ...”

ผมเดินออกจากห้องอาหารมองออกไปนอกบ้านเห็นบีบี กำลังนั่งเซ็ดผมกับแก้อี๋ในสวน สดงศ์ก็ตามติดไม่ห่าง ผมไม่สามารถทำให้ลูกติดได้ ผิดกับบีบีที่เพิ่งพบเจอ

แม้ผมจะทำงานทุกอย่างเพื่อดูแลลูก..ก็ไม่ได้ทำให้สดงศ์ติดมากขนาดนี้ โชคดีแค่ไหนที่ลูกไม่ลืมนผมไปจากความทรงจำ ไม่อย่างนั้นผมคงเสียใจมาก เพราะสดงศ์คือสิ่งเดียวที่ผมรัก

ผมยืนมองอยู่นาน นี่เธอไม่ชอบนั่งในบ้านหลังนี้หรือว่าผมทำให้เธออึดอัดกันนะ

เดินออกไปนอกบ้านเห็นสดงศ์ใช้ผ้าเช็ดผมให้กับบีบี สดงศ์ดูมีความสุขต่อการอยู่กับผู้หญิงคนนี้ เธอก็เป็นผู้หญิงบ้าน ๆ ธรรมดา ไม่ได้สวยหยาดเยิ้มหรือหุ่นดีมากมาย ไม่ได้ทำให้ผมสนใจอะไรเลยด้วยซ้ำ หรือเป็นเพราะผมไม่ได้

สนใจความสวยงามของผู้หญิงเป็นพิเศษ ชีวิตผมไม่ได้ต้องการสิ่งเหล่านั้น

“ทำไมไม่นั่งในบ้าน ยุ่งข้างนอกอาจกัดแล้วทำให้ลูกสาวฉันไม่สบาย” บีบีสะดุ้งเล็กน้อยต่อเสียงของผม

“คะ...” เธอลุกขึ้นเดินจูงมือลูกสาวผมเดินเข้าบ้านทันที ทำท่าทางเหมือนว่าอยากไปให้พ้นจากสายตาของผม

“เดี๋ยว...ห้องข้าง ๆ ห้องของสตังค์เป็นห้องของเธอ ฉันให้คนเอาเสื้อผ้าและของที่จำเป็นเอาไปไว้ให้แล้ว”

“ขอบคุณคะ...” เธอก้มหัวและจะเดินเข้าบ้าน มือซ้ายจับมือลูกสาวของผม มือขวาถือผ้าขนหนู ดูท่าทางเหมือนว่าเธอจะกลัวผม...

ผมดูน่ากลัวอย่างนั้นหรือ ?

ก็ไม่น่าจะใช้....ขนาดบนโต๊ะอาหารเธอยังกล้าเถียงผม ต่อหน้าคนใช้และลูกน้องคนสนิท และยังจัดการสั่งอาหารเพียงอย่างเดียวให้สตังค์ ชีวิตของผมไม่ค่อยได้ข้องเกี่ยวกับผู้หญิง จึงไม่ค่อยรู้ว่านิสัยของผู้หญิงควรเป็นแบบไหน

“คุณใช้ต้องการอะไรครับ....” ลูกน้องคนหนึ่งของผมวิ่งเข้ามาหาเมื่อผมโบกมือเรียก

“ไปซื้อของที่ผู้หญิงต้องให้มาให้หน่อย พวกที่ไปผมให้
แห้ง หรืออะไรที่มันเกี่ยวกับผู้หญิง ของที่ผู้หญิงต้องใช้ ซื้อมา
ทุกอย่าง...”

“เอ่อ...ครับ” คนของผมรับคำ แต่เมื่อไม่มีคำถามผมจึง
เดินแยกออกมา

ในความคิดเมื่อเธอดูแลลูกของผมได้ ผมก็ต้องดูแลเธอ
ได้ ถือว่าเป็นสวัสดิการอย่างที่ควรจะเป็นแม้ว่าจะยังไม่ไวใจ
เท่าไรก็ตาม

ผมสั่งการติดกล้องวงจรปิดจนทั่วบริเวณบ้าน มั่นใจว่า
จะสามารถดูพฤติกรรมของเธอได้ตลอด แม้แต่ในห้องนอน
ของเธอก็ตาม

(บีบี)

ฉันลืมตาขึ้นมาในกลางดึกที่ไม่รู้ว่าก็โง่งมสัมผัสได้
ถึงอ้อมกอดหนัก ๆ และไอร้อนของใครบางคน สายตา
ปรบมองในความมืดสลัว ‘คุณไช’

ความเหนื่อยอ่อนทำให้ฉันเผลอหลับไปพร้อมกับสตังค์
เขากอดลูกของเขาแต่รวบตัวฉันไปด้วย ฉันขยับแขนใหญ่ ๆ

ของคุณโช่ออกช้า ๆ เอาไปวางบนอกของสตังค์อย่างเบาที่สุด
ทุกอย่างยังคงหลับนิ่งในความเงียบจนกระทั่ง!!!

จ๊อกกกกก~~~จ๊อกกก!!!

เสียงท้องของฉันท้องดังมาก หันไปมองคุณโช่พร้อมกับ
เอามือลูบท้อง เขาลืมตามองมาทางฉันเงิบ ๆ

"ขอโทษค่ะ..." ฉันเอ่ยเสียงเบา ไม่แปลกใจเลยที่เขาจะ
ตื่นเพราะเสียงท้องฉันดังมาก

"ฉันให้คนเอาอาหารไว้ที่ห้องของเธอ..."

สองมือของฉันทยกขึ้นปิดปากอย่างดีใจ รีบยกมือไหว้
ของคุณเขาทันที ก่อนจะรีบออกจากห้องอย่างเงิบที่สุด
เพราะอะไรเหวอคะ... เพราะสตังค์ไง.. ขนาดฉันเข้าห้องน้ำยัง
ตามไปเฝ้าที่หน้าประตู ยอมใจเด็กเลย

ฉันไม่รู้ว่าเพราะอะไรที่ทำให้สตังค์ติดได้ขนาดนี้

แต่... คิดว่าจะรู้ได้ไม่ยาก (สักวัน)

ห้องข้าง ๆ ที่คุณโช่บอกมีข้าวของฉันจัดวางอย่างเป็น
ระเบียบ แม้แต่กางเกงในเก่าขาดเป็นรูยังถูกพับไว้อย่างดี
และก็ต้องตกใจมากไปกว่านั้นเมื่อมีข้าวของสำหรับผู้หญิง

เยอะมากมาย ไม่เว้นแม้แต่เครื่องสำอาง ผ้าอนามัยสารพัดขนาด และอุปกรณ์ทำผมที่ฉันไม่เคยใช้สักชิ้น

"อันนี้... สวัสดิการเหอวะ" ความตกใจยังไม่เข้าที่เข้าทาง สายตาก็ก็นิ่งตะกร้าผลไม้ ขนมปังที่จะช่วยให้ฉันหลับได้ในคืนนี้

ฉันก็กิน ๗ ๗ ยัด ๗ ๗ ด้วยความหิว..

แค่ก ๗ ๗

ติดคอตอนนี้ความหิวได้ทำร้ายฉันแล้ว เพราะฉันหิวมาก

"ทำไงดีทำไงดี แค่ก ๗ น้ำล่ะ... ฮือ.... ไม่มีน้ำ" ฉันเดินวนจนน้ำตาไหล ก่อนจะตัดสินใจกลับไปห้องของน้องสตังค์ คุณโชนอนกอดลูกสาวหลับอย่างน่าเอ็นดู แต่ฉันกำลังจะตาย ฉันต้องปลุกเขา

"คุณ... แค่ก ๗ ๗ ผลไม้ติดคอต"

"เธอก็ไปกินน้ำสิ...?" เขาตอบแบบงง ๗

"ไม่มี แค่ก ๗ ช่วยฉันด้วย!" หลังจากนั้นเขาก็รีบลุกจากเตียงพาฉันเดินลงไปชั้นล่างอย่างรวดเร็ว เขาจับมือฉันลากไปด้วย คงเพราะความตกใจก็เป็นไปได้

"คุณโชต้องการอะไรครับ" ลูกน้องของเขาถาม

"ไปเอาน้ำมาให้เธอ เร็ว ๆ" เสียงที่เขาออกคำสั่งน่ากลัวจนฉันทกใจ ไม่นานชายคนเดิมก็วิ่งกลับมาพร้อมกับน้ำหนึ่งขวดฉันทรับมาได้ก็รีบดื่มจนแทบสำลัก น้ำหุบน้ำตาไหลไปหมดคิดว่าจะตายซะแล้ว

โง่.. ~~

ฉันหอบหายใจอึด ๆ เมื่อผ่านความเป็นความตายมาได้คิดว่าจะตายเป็นผีเฝ้าที่นี่แล้ว

"ขอบคุณนะคะ ขอบคุณค่ะ" ฉันยกมือไหว้คุณโชและผู้ชายคนนั้น ฉันเห็นคุณโชยิ้มนิด ๆ แต่มันช่วงเวลาสั้นมากจนคิดว่าตาผาด

"แม่บ้านคงลืมเตรียมน้ำให้เธอ...พรุ่งนี้ฉันจะให้ปกรรพพาเธอไปรู้จักแต่ละห้อง จะได้ช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่ต้องวุ่นวายคนอื่นแบบนี้"

"ค่ะ" มีความดำหนิต่อว่าเล็กน้อย แต่ก็ั่นแหละมันเป็นเรื่องจริง เรื่องจริงที่ฉันกินไม่ดูกำลัง กินจนติดคอ กินจนเป็นภาระคนอื่น

บทที่ 5

(โซ)

ผมนั่งมองกล้องวงจรปิดอย่างสบายใจ บีบีกำลังเล่นซ่อนแอบกับสตังค์ บ้านหลังนี้หลังใหญ่เพียงพอให้เธอทั้งสองคนเล่นซ่อนแอบกันได้เต็มที่ แต่ดูเหมือนคนหาอย่างน้องสตังค์...ลูกสาวผมจะเริ่มอแง เพราะเธอเริ่มเดินหาคุณแม่รับจ้างอย่างบีบีด้วยน้ำตา เธอกลัวว่าบีบีจะหายไป

ผมเดินไปหาลูกสาวที่อยู่ห้องอาหาร ตอนนี้ใบหน้าคนหาเริ่มเต็มไปด้วยน้ำตาแล้ว

"คุณพ่อขา หนูหาแม่ไม่เจอ อีก ๆ ..."

"คุณพ่อช่วยหาดีไหมครับ..." ผมอุ้มคนร้องไห้ขึ้นมาแนบอก ใบหน้าลูกสาวบ่งบอกว่าอยากให้ผมช่วย เมื่อมีเรื่องของแม่เข้ามาเกี่ยวความสัมพันธ์ของผมและลูกก็เหมือนจะเพิ่มมากขึ้นด้วย

"ค่ะ หนูกลัวคุณแม่หาย อีก ๆ ๆ แม่จะไม่หายใช่ไหม"

ผมเปิดกล่องวงจรปิดในมือถือ ตอนนี้บีบีได้นอนหลับไปที่หลังโซฟาห้องรับแขก สองเท้าเดินไปยังเป้าหมายซึ่งหาไม่ยาก เพียงเด็กในอ้อมกอดผมมองเห็นบีบีเธอก็หัวเราะออกมาเสียงดัง

"คริ คริ...คุณแม่นอนหลับ คริ คริ"

"ไปปลุกคุณแม่นะ ว่าสตั๊ดค์หาเจอแล้ว สตั๊ดค์ชนะ... ดีไหมครับ" ผมมองลูกสาวอย่างเอ็นดู นับจากวันที่แม่ของสตั๊ดค์จากไป ลูกสาวของผมก็แทบจะไม่หัวเราะออกมา วันนี้เองที่รู้สึกว่เธอหัวเราะได้สดใสมาก

"ค่ะ"

ผมปล่อยสตั๊นคลั่งกับพีนและให้คุณแม่รับจ้างกับลูกสาวเล่นกันไป สิ่งหนึ่งที่ผมรับรู้คือ.. ปีปีดูไม่ใช่คนที่มีพิษมีภัยอะไร แม้แต่ข้าวของที่ซื้อไว้ในห้องนอนเธอก็ยังไม่แกะออกมาใช้ เสื้อผ้าของเธอก็มีแต่แบบเดิม ดูไม่มีเพื่อน...แฟน...หรือใครที่ต้องติดต่อนหา

ผมเดินมานั่งมองกล้องวงจรปิดที่สวนหน้าบ้าน มองเห็นสตั๊นคลั่งแก๊งคนนอนหลับ และผมก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาอย่างผิดนิสัย แต่ไหนแต่ไรเหมือนจะลืมไปแล้วว่าการยิ้มทำยังไง

"คุณโซ่ดูอารมณ์ดีนะครับ" ปกรณ์เข้ามาถาม ทำให้ผมรู้ตัวว่ากำลังยิ้ม และเมื่อถูกถามก็หุบยิ้มทันที

"จ๊นเหรือ..."

"ดูเหมือนว่าปีปีจะเข้ากับคุณหนูสตั๊นดีดีมาก ๆ นะครับ ทำให้คุณโซ่มีความสุขมากกว่าเดิมด้วย ผมตาไม่ฝ้าแน่นอนที่เห็นคุณโซ่ยิ้ม"

"....." ที่ความสุขของผมลดลง นั่นเพราะภรรยาที่รักจากไป ส่วนที่ความสุขกลับมาก็เพราะลูกสาวยิ้มได้ไม่ใช่เพราะปีปี.

"แบบนี้แล้ว คำเชิญเจ้าสัวหมิงคุณโซ่จะยังคงปฏิเสธอยู่ไหมครับ" ลูกน้องคนสนิทถามต่อ

"ดูก่อน ฉันยังไม่ค่อยไวใจปีปีเท่าไร นายไปสืบมาให้รู้ถึงครอบครัว รวมทั้งประวัติต่าง ๆ ฉันไม่ต้องการให้สัวตั้งค้อยู่กับคนไม่ดี" ผมออกคำสั่ง

การรับคำเชิญของเจ้าสัวหมิงจะทำให้ผมเดินทางไปต่างประเทศหลายวัน เธอที่อยู่กับลูกสาวของผมจะต้องไวใจได้

เวลาผ่านไปในช่วงเย็นซึ่งกิจกรรมภายในบ้านดูมีมากขึ้น นั่นคือการเล่นต่าง ๆ ของลูกสาวและพี่เลี้ยง

ผมมองภาพในกล้องวงจรปิดอย่างสงสัย หลังจากอาบน้ำเสร็จ ผ่านมาแล้วสามวันที่ผมสนใจมองแต่ความเคลื่อนไหวของปีปี และตอนนี้เธอกำลังเดินวนกลับไปกลับมาหน้าห้องนอนของผม

"มีอะไร??..." ผมซูมภาพเข้าไปใกล้ ๆ จนเห็นว่าในมือของเธอมือซองอะไรบางอย่าง เธอทำท่าจะเคาะประตู แต่ก็ไม่ได้เคาะ เดินกลับไปกลับมาแบบนั้น

"มีอะไร" ผมเปิดประตูในจังหวะที่ปีปีกำลังจะเคาะ เธอทำตาโตอ้าปากค้างและยืนอยู่กับที่ (ลืมบอกไป ผมนั่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียว)

"คะ... คือ...ฉันจะเอา" ตอนนี้เธอหน้าแดงและมองซ้ายมองขวากลับมากลับไป บางจังหวะดวงตากะพริบถี่เมื่อมองต่ำช่วงลำตัวของผม

"จะเอาอะไร?" เธอยื่นซองนั้นมาให้ผมและหันหน้าหนี

"คือวันนั้นที่คุณจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เงินมันเหลือ... ฉันเอามาคืนคะ" พูดแล้วเธอก็หันหลังวิ่งกลับไปยังห้องของตัวเอง ผมก็มองร่างกายของผม มันก็ไม่ได้น่ากลัวจนเธอต้องวิ่งหนีขนาดนั้น

เห็นแล้วก็ตลกกับท่าทางผู้หญิงบ้าน ๆ คนนี้

ผมเปิดซองที่เธอยื่นให้ ในซองมีบิลการรักษพยาบาลด้วย อีกทั้งยังมีใบนัดที่เธอไม่ได้ไปตามนัด เงินที่ปกรณีย์ให้กับเธอผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันเป็นเงินเท่าไร เธอไม่จำเป็นต้องเอามาคืน

เช้าวันใหม่วันนี้ปีปีกับสตังค์ตื่นเร็วกว่าทุกวัน อีก
ทั้งลูกสาวของผมนี่ยังใส่ชุดนักเรียนของโรงเรียนแห่ง
หนึ่ง หรือที่ปีปีมาขอรายชื่อโรงเรียนที่ผมจะให้สตังค์เรียน เธอ
ทำสำเร็จแล้ว

"เมื่อวานนี้ปีปีให้ผมโทรเช็คว่ามีโรงเรียนไหนที่อนุญาต
ให้เธอเข้าไปเรียนด้วยได้บ้าง..." ปกรณ์รายงานระหว่างที่ทั้ง
สองยังเดินมาไม่ถึง

"เธอจะไปเรียนกับสตังค์?" ผมถามเหมือนเรื่องที่
ปกรณ์รายงานเป็นเรื่องเหลือเชื่อ

"ครับ..."

"....." นี่เป็นวิธีของเธอเธอ แบบนี้จะทำให้สตังค์ออก
ห่างจากเธอได้จริงเธอ "ส่งคนไปดูแลและถ่ายรูปปรายงานฉัน
ด้วย..."

"คุณพ่อขา หนูแต่งตัวสวยไหมคะ" ลูกสาวตัวน้อยเอ่ย
ถามเสียงใส นับวันลูกสาวของผมยิ่งดูสดใสมีความสุขจนดูไม่
ออกเลยว่าเธอมีสภาวะที่ป่วย

"สวัสดีครับ วันนี้คนสวยของพ่อจะไปไหนเอ่ย" ผมอุ้มลูกสาวมานั่งบนตัก ตั้งแต่ปีปีมาคุณแลสตันค์จะถูกเปลี่ยนทรงผมน่ารัก ๆ ตลอด บางครั้งผมก็เผลอถ่ายรูปเก็บเอาไว้

"คุณแม่บอกให้ไปโรงเรียนคะ คุณแม่บอกว่าคนไม่ไปโรงเรียนจะโง่เป็นควาย" ผมหันไปหาบีบีที่เธอกำลังหันซ้ายหันขวา "คุณแม่บอกว่าที่โรงเรียนมีเพื่อนเยอะ ๆ มีคุณครูใจดี และคุณแม่จะไปกับหนู"

ระหว่างมื้ออาหารก็เต็มไปด้วยเรื่องราวในโรงเรียนที่บีบียัดใส่หัวลูกสาวของผม ผมเฝ้าสังเกตว่าบีบีคุณแลสตันค์อย่างที่ดีกว่าผมที่เป็นพ่อด้วยซ้ำ เธอจะกอด... หอม... สอนเรื่องราวดี ๆ ให้เด็กจดจำ

"เอาไว้มิดีดีแล้วไม่ต้องเอามาคืน" ผมยื่นเงินสามพันบาทให้กับบีบี ซึ่งเธอก็มองแบบงง ๆ

"ฉันมีคะ..."

"แต่ฉันสั่ง... เพื่อสตันค์อยากได้อะไรที่เธอไม่มีเงินซื้อ" เท่านั้นแหละเธอก็ยอมรับเงินของผม... แต่แบบไม่เต็มใจเท่าไร

บทที่ 6

(บีบี)

ชีวิตของฉันตอนนี้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ตอนนี้ฉันนอนในบ้านหลังใหญ่อย่างกับวัง แถมมีลูกสาวโตจนวิ่งได้ (ถึงแม้จะในฐานะรับจ้างก็ตาม) มีของให้กินให้อยู่อย่างสบาย อยากได้อะไรมีคนหาให้ ฉันก็พยายามคิดว่ามันคือสวัสดิการที่ดีของนายจ้างและเป็นนายจ้างที่หล่อมาก ๆ

การได้อยู่บ้านหลังเดียวกันถึงแม้ว่าจะมีการจับจ้องด้วยกล้องวงจรปิดรอบทิศทางหลายสิบตัวอย่างกับนักโทษ แต่มัน

ก็ทำให้ฉันได้รู้เรื่องราวพอเข้าใจ ว่าภรรยาของคุณโช่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ทำให้เขาเป็นพ่อหม้าย ส่วนน้องสตั๋งค์ก็ได้รับความเสียหายทางด้านความทรงจำ

นี่เป็นการรู้ข้อมูลจากปกรณ์คนสนิทของคุณโช่ ทำให้ค่อนข้างที่จะเชื่อถือได้ แต่กว่าจะสืบได้มาก็ยากมาก ต้องเอามาปะติดปะต่อเอาเอง

วันนี้ที่ฉันมาเข้าเรียนกับน้องสตั๋งค์ในโรงเรียนวันแรก เป็นอะไรที่เหนื่อยมาก จากปกติที่เล่นกับน้องสตั๋งค์แค่คนเดียว ตอนนี้ฉันต้องทำให้น้องสตั๋งค์มีเพื่อนด้วยการเล่นกับน้อง พาน้องหาเพื่อน และเล่นกับทุกคน

พลังงานที่ฉันเตรียมมาจึงหมดไปกับวันนี้จนหมดสิ้น สตั๋งค์เองก็เช่นกัน เรากอดกันหลับในรถตู้หลังจากที่ปกรณ์มารับหลังเลิกเรียน

“เฮอ เฮอ ปี่ปี่”

“คุณแม่จะทิ้งหนูไปเหวอคะ...อื้อ”

“ปี่ปี่... เฮอ!!”

“.....” เป็นเสียงที่ดังเข้ามาในหูก่อนที่จะรู้สึกตัวด้วยอาการง่วงนอนแบบสุดๆ ร่างกายอ่อนล้าหลังตาแทบจะเปิดตาขึ้นไม่ไหวแล้ว “อ๊ะ...เฮ้ย”

ฉันทกใจมาก....คือคุณโซ่อยู่ใกล้ฉันมาก เหมือนเขาพยายามจะปลุกฉัน สัมผัสจากแรงเขย่าคงเป็นของเขาสินะ

“เฮ้ ๆ คุณแม่ เฮ้ ๆ ๆ ”

“นี่เธอหลับหรือเธอตาย..ฉันเรียกเธอไม่รู้กี่รอบ” คุณโซ่ยืนนิ่งนอกรถตู้ หลังจากออกห่างตัวฉัน

“ขอโทษค่ะ” ฉันทกมือไหว้เขาจนติดกลายเป็นนิสัย ก็คิดเสมอว่าเขาคือเจ้านายที่ควรเกรงใจไม่ควรจะตีเสมอ

“สตังค์มาหาพ่อนะ ให้คุณแม่ไปอาบน้ำพักผ่อนก่อนดีไหม คุณแม่คงเล่นของเล่นมากกว่าเด็กที่ไปเรียน” ฉันหันไปมองหน้าคนพูด ทำไมพูดอย่างกับรู้ หรือว่าที่โรงเรียนเขาก็ติดกล้องวงจรปิดด้วย ฉันก็ไม่ได้สังเกตด้วยสิ

“แต่หนูอยากอาบน้ำกับคุณแม่ค่ะ... หนูอยากอยู่กับคุณแม่” สตังค์ไม่ยอมออกจากตัวฉัน เธอนั่งกอดแขนฉันเอาไว้แน่น เป็นงานยากมากที่จะดึงเธอออกจากแม่รับจ้างอย่างฉัน

“แต่พ่อว่า...”

“ไม่เอา...หนูจะอยู่กับแม่...หนูจะอยู่กับคุณแม่ ฮือ พ่ออย่าพาแม่ไปจากหนู ฮือ” สาวน้อยเริ่มงอแงจนกลายเป็นร้องไห้

“อยู่กับแม่ค่ะ อยู่กับแม่...” ฉันทอดคนที่กำลังร้องไห้ไวยววายเพราะกลัวจะต้องจากฉัน “จ้ะเดี๋ยวเข้าบ้านไปอาบน้ำ กินข้าวและนอนนะคะ... หยุดร้องไห้เร็ว เด็กดีของแม่ร้องไห้ไม่น่ารักเลย”

“ฮึก ๆ แม่อุ้มหนูได้ไหม หนูอยากให้แม่อุ้ม หนูจะไม่ร้องไห้”

“อุ้มอีกเหรอะคะ...” สติงค์ต๋อรองอยากให้อุ้มอีกเหรอะวันนี้ฉันรู้สึกเหนื่อยจนไม่มีแรงเดินแล้วตอนนี้ ฉันเห็นคุณโซ่มองมาที่ฉันแต่เขาไม่ได้พูดอะไร “ก็ได้ค่ะ.. ปะไปอาบน้ำกัน...”

สุดท้ายคุณแม่รับจ้างก็ต้องทำงานอย่างเต็มที่ งานที่ไม่ได้มีแค่แปดชั่วโมงต่อวัน งานที่ไม่ได้มีเวลาพักกำหนดเหมือนในโรงงาน งานที่มีคนตามติดแม้กระทั่งเวลาเข้าห้องน้ำ งานคุณแม่ที่ถูกติดตาม

(โซ่)

วันนี้ปี๊ดดูเหนื่อยมาก ผมเห็นภาพที่ลูกน้องส่งมาให้ ระหว่างวัน เธอเล่นกับเด็ก ๆ รวากับตัวเองอายุไม่ถึงสิบ ขวบ ออกแรงไปกับขงเล่นสวสนุกของโรงเรียนทั้งวัน กลับมาก็ต้องมาดูแลตั้งค้ต่อจนกว่าจะหลับ แม้ผมจะพยายามช่วยเธอด้วยการดั่งสตั้งค้มาอยู่กับผม แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะสุดท้าย...ลูกสาวของผมก็เลือกที่จะอยู่กับคุณแม่รับจ้าง มากกว่าพ่อแท้ ๆ อย่างผม

ผมนั่งมองแม่กับลูกสอนการบ้านให้กัน แต่ระหว่างนั้น สายตาปี๊ดก็หันมาทางผม เธอและสตั้งค้นั่งกับพื้น ดูเหมือนว่า เธอต้องการความช่วยเหลือ ผมมองกลับไปทีเธอเท่านั้น... ถึงจะรู้ว่าการมองแบบนี้คือการขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่สามารถเดาได้เองว่าเธอต้องการอะไร

“คุณโซ่คะ ช่วยสอนการบ้านภาษาอังกฤษให้สตั้งค้ หน่อยคะ ฉันอ่านไม่ออก...” เธอพูดออกมาเบา ๆ และก้มหน้าหลบสายตาตามนิสัย

“.....” ผมลงไปนั่งกับพื้นตรงข้ามป๊อปี่ที่นั่งอีกฝั่ง มองข้อความในกระดาษที่เป็นคำพื้นฐานที่น่าจะอ่านได้ตั้งแต่อายุ 4 ขวบ “คำพวกนี้...”

“ค่ะ...ฉันเฝ้าภาษาอังกฤษมาก นับ1-10 ได้ก็เก่งแล้ว”

ผมอยากจะหัวเราะออกมาดัง ๆ กับสิ่งที่เธอพูดสุดท้าย แล้วการบ้านภาษาอังกฤษของเด็กแรกเริ่มอย่างสตั๊ดก็ตกเป็นหน้าที่ของพ่ออย่างผม ลูกสาวของผมดูตั้งใจเรียนมาก เธอคงได้รับการบอกเล่าจากป๊อปี่ว่าหากไม่เรียนจะเ็นควาย เธอจึงตั้งใจเรียนขนาดนี้

การบ้านหนึ่งหน้ากระดาษที่แสนง่ายดายสำหรับคนอายุสามสิบปี ผ่านพ้นไปโดยที่คุณแม่รับจ้างแอบนั่งหลับฟูบตัวไปกับโต๊ะหนังสือ ผมเอื้อมมือรับแก้วน้ำเมื่อสตั๊ดจะเอามือไปโดนและอาจทำให้ป๊อปี่ตื่นได้

“คุณแม่นอนครับ”ผมเอนตัวมาจ่อที่ปากเป็นสัญลักษณ์ให้เด็กน้อยเงียบ

“หนูอยากนอนกับคุณแม่...”

“ตรงนี้เหวอ...” ผมถามขณะเก็บสมุดการบ้านให้กับลูกสาว เธอเอาหัวฟูบลงกับโต๊ะหันหน้าเข้าหาป๊อปี่อย่างน่ารัก ใน

หัวของเธอคงมีแต่ภาพป๊อปี้ที่เป็นแม่จนยากที่จะเอาเธอออกไปแล้วสินะ

“หนูอยากมีแบบนี้เหมือนคุณแม่...”

“เขาเรียกชนตาครับ...” ผมตอบคำถามและจับมือสตังค์ที่จะจิ้มตาป๊อปี้การที่เธอนอนหลับทำให้เห็นชัดเจนว่าเธอชนตายาวจนมาก ๆ มองแล้วเธอก็เป็นผู้หญิงที่สวยงามคนหนึ่ง แต่ผมคงไม่ได้สังเกตเห็น

“ชนตา... หนูชอบชนตาค่ะพ่อ” ลูกสาวตัวน้อยพูดเบา ๆ

“เดี๋ยวพ่ออุ้มคุณแม่ไปนอนที่เตียง สตังค์จะได้นอนกับคุณแม่ดีไหม...”

“ดีค่ะ...” คนตัวเล็กยืมเป็นผมส่งกระเป๋ากลับบ้านให้กับแม่บ้าน ก่อนที่จะอุ้มคนที่หลับลึกลอยขึ้นสู่อากาศ ผมเองไม่ใช่คนมือเบา แน่แน่นอนว่าหากเป็นคนอื่นคงตื่นไปแล้ว แต่สำหรับป๊อปี้ที่หลับลึกคงไม่รู้สึกรบกวน ขนาดบนรถผมเขย่าตัวเธออย่างแรงเพราะคิดว่าเธออาจป่วย เธอยังทนแรงของผมหลับแบบไม่รู้เรื่องอะไร

บทที่ 7

(ไซ้)

“ปกรณ์ ปิชอบร้องละช่วยลงไปในน้ำกับบีหน้อยนะบีว่ายน้ำไม่เป็น..”

“ไม่ได้จริง ๆ เราทำงานอยู่...”ผมได้ยินประโยคขอร้องจากปปี หลังจากในตอนเช้าของวันหยุดที่สตั๊ดค์พูดเรื่องคุณครูจะให้เรียนว่ายน้ำ สตั๊ดค์อยากว่ายน้ำเป็นก่อน และแน่นอนว่าเธออยากให้คุณแม่ของเธอสอนมากกว่าพ่อแท้ ๆ อย่างผม“แต่บีว่ายน้ำไม่เป็น สอนสตั๊ดค์ก็จมน้ำตายนะสิ...”

ผมหัวเราะออกมาเบา ๆ กับประโยคสนทนาของคนสองคนด้านหลัง ผมคงไม่ได้อยู่ในคนที่เธอต้องการความช่วยเหลือสินะ

“คุณพ่อขา ชุคว่ายน้ำหนูสวยไหมคะ...”

“สวยครับ...” ผมตอบและหมุนตัวไปหาคุณแม่รับจ้างที่ยืนจับแขนปกรณ นี่ต้องคุยกันถึงเนื้อถึงตัวด้วยเหรอ... ดูเหมือนว่าเธอจะไม่เห็นด้วยซ้ำว่าผมมองมาเพราะเธอยังพยายามขอร้องปกรณให้ลงไปในน้ำกับเธอ

“คุณแม่ หนูสวยไหมคะ...”

“ปกรณ... ปี่ขอร้อง นะ..” นี่เธอไม่ได้ยินแม้แต่เสียงของสตังค์ และทำไมผมรู้สึกโกรธมากขนาดนี้

“เธอควรจะมาขอร้องฉันหรือเปล่าปีฉันเป็นพ่อของสตังค์” เสียงของผมทำให้เธอสะดุ้งและลูกน้อยคนสนิทที่รีบออกไปจากห้องในทันที “หรือเธอแค่ต้องการให้มีผู้ชายลงไปด้วย ไม่ใช่เพราะว่าอย่าไม่เป็น”

“ฉัน...ฉันว่าอย่าไม่เป็นจริง ๆ ค่ะ”

“ภาษาอังกฤษธรรมดา ก็อ่านไม่ได้ น้ำก็ว่ายไม่เป็น เงินที่ฉันจ้างเธอมันน่าจะทำได้มากกว่านี้หรือเปล่า...”

“.....”เธอก้มหน้าเงยบและเหมือนจะร้องไห้

“คุณแม่อัยาร้องไห้คะ...คุณพ่อคุณแม่ทำไม ฮือ ๆ
คุณพ่อคุณแม่ทำไมคะ” กลายเป็นลูกสาวของผมที่ร้องไห้เป็น
การใหญ่ นี่ผมที่เป็นนายจ้างไม่มีสิทธิ์ที่จะต่อว่าเธอเลยเธอ

“คุณพ่อไม่ได้ดูคะ...แม่ไม่ได้ร้องไห้คะ...” เธอเช็ดน้ำตา
ของตัวเอง ก่อนจะโอบกอดลูกสาวของผมให้หยุดร้อง ก็แค่
เธอยายน้ำไม่เป็น ทำไมผมต้องหงุดหงิดใส่เธอด้วย ผมเองก็
ไม่ใช่คนที่สนใจเรื่องเล็กน้อยพวกนี้ แต่ทำไมกับเธอผมถึง
หงุดหงิดมาก...!!

“สตังค์คุณแม่ว่ายน้ำไม่เป็นวันนี้...”

“เดี๋ยวฉันพาสตังค์เล่นตรงตื้น ๆ ก็ได้คะ ปกรณ์บอกว่า
มีความสูงน้ำสามระดับ”เธอพาสตังค์เดินออกไปทางสระว่าย
น้ำ ไปด้วยดวงตาที่มีน้ำตาคลอ นี่ผมว่าเธอแรงไปอย่างนั้น
เธอ?

สามทุ่มของวัน ผมเดินออกจากห้องน้ำหลังจากที่
อาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว วันนี้เปียกซึมทั้งวันหลังจากที่โดนผม
ต่อว่า มันกลายเป็นกิจวัตรประจำวันของตัวเองเมื่อผมต้อง
เปิดดูว่าตอนนี้เธอทำอะไร สายตามองเห็นว่าเธอเดินออกมา

จากห้องนอน และกำลังตรงไปที่สระว่ายน้ำ สองเท้าก้าวไปที่
ระเบียง เห็นเธอยืนในน้ำระดับความสูงแรกที่สูงเท่ากับหัว
เข่า ก่อนจะลงไประดับที่สองที่สูงเท่ากับหน้าอกของเธอ นี่
เธอกำลังจะฆ่าตัวตายหรือ ผมวางโทรศัพท์และรีบวิ่งออกจาก
ห้องตัวเอง เธอคงไม่ได้คิดสั้นเรื่องที่ผมต่อว่า จนอยากจะฆ่า
ตัวตายใช่ไหม ?

“เธอจะทำอะไร?”

“.....ว้าย!!”

ปีปีผลุบหายลงไปใต้น้ำเมื่อผมร้องเรียก เหมือนว่าเธอ
ตกใจเสียงของผม และพลัดหลุดจากระดับน้ำสองไประดับน้ำ
สาม ผมรีบกระโจนลงน้ำเพื่อช่วยเธอจากน้ำ เธอกอดตัวผม
แน่นไม่ต่างไปจากคนที่ว่ายน้ำไม่เป็นทั่วไป ‘เธอไม่ได้โกหก’
เธอร่ายน้ำไม่เป็นจริง ๆ สองแขนของเธอกอดลำตัวของผมไว้
แน่น โชคดีที่เธอยังมีสติและตัวเล็กไม่ออกแรงกดผมจมน้ำไป
ด้วย

“ฮึก ๆ ฉันทกลัว... ฉันทกลัว...” เธอกอดตัวผมแน่นตอนนี้
เหมือนผมจะรู้สึกว่ามีแขนหุ้ที่ผมพันรอบตัวมามันหลุดร่วงไป

แล้ว หางตามองเห็นว่าผ้าสีขาวอยู่กันสละวายน้ำสีฟ้าใสที่แสงไฟสาดส่อง ร่างกายของผมห่างเปล่าไร้สิ่งขว้างกัน

“...ปี่... เกาะขอบสระไว้”

“ไม่ค่ะ... พาฉันขึ้นจากน้ำได้ไหมคะ...”

“.....” ผมหจะพาเธอขึ้นได้ยังไงเมื่อตอนนี้ง่ายกายของผมหไม่มีอะไรปกปิด และเธอกคงไม่รู้ตัวว่าการที่เธอเดินไปมาในอ้อมกอดของผมหแบบนี้มันมีส่วนว่าไค้งของเธอที่เสียดสีไปกับนื้อตัวของผมห

“ปี่... อยู่นึ่ง ๆ ”

“ฉันกลัวคะ...~~”

“กลัวแล้วเธอลงมาวายน้ำทำไมคนเดียว...” อยากจะด่าเธอเหมือนกัน แต่ก็เห็นว่ากลัวจนสั่นไปทั้งตัว

“ก็ฉันอยากลองวายนู เพื่อว่าจะทำได้... ปกรณ์บอกว่ามันวายน่ายาก” เธอตอบซิดข้างหูลู ใบหน้าอยู่ไนระยะใกล้พร้อมกับลมหายใจที่รินลด

“.....” เจียบ ดูเหมือนเธอจะเชือฟังปกรณ์มากกว่าผมหที่เป็นเจ้านายเสียอีก เธอไม่ตอบคำถาถาม..“พาฉันเข้าไปที่น้ำระดับสองได้ไหมคะ ทำฉันไม่ถึง”

“ฉันเป็นเจ้านายของเธอนะ และเธอก็ควรที่จะเชื่อฟังรวมทั้งปรึกษาฉัน ไม่ใช่ปรกรณ์...” เธอทำหน้างมองหน้าผมอย่างใสซื่อ แต่แววตาใสกับดูน่ามองอย่างที่ผมไม่เคยสังเกต “และถ้าฉันมาไม่ทันเธอก็คงเป็นผีเสื้อสระไปแล้วด้วย”

“แต่ฉันตกใจเสียงคุณนะคะ... ฉันเลย... ร้าย...!!!” ผมปล่อยมือจากรอบเอวเธอ ร่างกายเล็กที่กำลังจะโทษคนอื่นกว่าตัวผมเข้ามากอดแนบแน่น

“ถ้าเพราะฉันเธอก็ไม่ต้องมาเกาะฉัน...”

“เพราะปีเองคะ... ปีผิดเอง... ไม่ใช่คุณใช่... ฮึก ๆ”

เธอจะร้องให้ทำไมเธอต้องกลัวผมด้วยนะ แวบหนึ่งของความคิดที่ทำให้นึกถึงภรรยา เธอและผมแต่งงานกันเพราะความเหมาะสมไม่ใช่ความรักแต่การอยู่ด้วยกันก็ทำให้มีความผูกพันเกิดขึ้น จนพวกเรามีลูกที่น่ารักอย่างสตังค์ แต่เธอไม่เคยกลัวผมแบบนี้ และทำไมผมไม่อย่าให้ปีหวาดกลัวอยากให้เธอคุ้นชินกับความเป็นผม

“เธอกำลังทำให้ฉันต้องการนะปีปี...”

“ต้องการ...!? ต้องการอะไรคะ อืม.....”

ผมผลักหลังเธอชิดกับผนังสระและกดริมฝีปากลงบน กลีบบางเล็กที่กำลังอ้าปากพูด เธอตกใจและแน่นิ่งกับแรง สัมผัสของผม แม้มริมฝีปากโลมไว้ดูแต่ริมฝีปากเธอ กลืนกาย หอมจากแป้งเด็กบางเบากลิ่นเดียวกับที่สตั๊นท์ใช้หอมฟุ้งเข้ามา ในจมูก ร่างกายอุ่นร้อนที่แม้ตกใจก็ยังเกี่ยวกอดร่างกายของ ผมด้วยเพราะกลัวจมน้ำ

“...อ๊ะ...อืม...” ผมพ่นลมหายใจออกมาแผ่วเบาเมื่อ สอดลิ้นสัมผัสความอุ่นชื้นในช่องปาก เธออ่อนหวานและน่า ค้นหาสำหรับผม

ดูเหมือนสติของเธอจะกลับมาเมื่อมือของผมลูบไล่ไป ตามเอวคอดและเนินเนื้อได้น้ำ เมื่อเธอพยายามผีนตัวออก จากผม แต่ไม่เป็นผลเพราะผมดันเธอชิดสนิทกับขอบ สระ แขนบางยังคงกอดคอผมไว้ทั้งที่ร่างกายนั้นอยากหลีกหนี ด้วยอารมณ์ที่ผมมีตอนนี้จนไม่อาจหลุดพ้น ส่วนว่าไค้บน ร่างกายเธอก็ช่างดึงดูดจนผมนั้นอดใจไม่ไหวต้องเลื่อนมือ เลื้อยต่ำลงไปจนถึงเนินนูนความสาว เธอปิดเอวร้อนเหมือน หลบหลีกมือของผม แต่แขนก็ยังคงเกาะโอบรอบคอกผมอยู่ ตลอดเพราะหากปล่อยเธอคงจมน้ำ

“อย่าคะ คุณโซ่ ... อี้” ผมไม่ได้ฟังเสียงบางที่เธอปราม กลับบดจูบกลีบริมฝีปากบางหนักแน่น พร้อมนิ้วมือของผมลูบไล่ไปยังกลางกายสาวที่มันน่าหลงใหล จนร่างบางในอ้อมกอดนั้นบิดเร้าร้อนสะโพกได้น้ำ ... ความเป็นชายของผมที่พองตัวด้วยความชานเสียว เมื่อได้สัมผัสกับผิวเนื้อสาวของป๊ปปี้ ผมล้วงมือเข้าไปใต้กางเกงขาสั้นตัวหลวมที่เธอสวมใส่ สัมผัสได้ถึงแพรวไหมหยาบที่ปกคลุมอยู่ภายในนั้น

นิ้วกลางลากถูไถขึ้นลงตามร่องความเป็นสาวที่ยังปิดขิดความรู้สึกได้น้ำที่มองไม่เห็นชัดเจนด้วยสัมผัส มันทำให้ผมเจียนบ้าแล้ว อยากจะกลืนกินเธอ

“อืม...ป๊ปปี้” ผมละริมฝีปากออกห่างในระยะประชิด ก่อนจะซุกเข้าไปตามซอกคอขาวไม่ให้เธอได้สติ

“ปล่อยฉันเถอะค่ะ อ่า อืม คุณโซ่” ในจังหวะที่เธอนั้นห้ามปรามร้องขอให้ผมคืนอิสระแก่เธอ แต่ผมยังคงตราตรึงกับเนื้อความนูนความสาวจนไม่อาจยังมือให้หยุดได้ ผมลูบไล้ไถไถด้วยเสนาหาและต้องการ “อ๊ะ คุณโซ่ อืม...”

ผมสอดนิ้วเข้าไปในความสาวที่น่าลึ้มลอง ไม่สนใจคำห้ามปรามจากเธอ จูบปิดปากไม่ให้ร้องห้าม ช่องทางรักที่ผม

แน่ใจว่าเป็นคนแรก...ดูตกดินเร็ววันนี้ที่เพิ่มเป็นสองแนบแน่นดี
อะไรขนาดนี้ แล้วถ้าเปลี่ยนจากนี้วเป็นแกนกายของผม ที่
แทรกตัวเข้าไปมันจะเสียวชานขนาดไหน

บทที่ 8

(ป๊อ)

ตอนนี้ร่างกายของฉันเหมือนกับถูกต้องมนตร์ เมื่อถูกคุณโซจูบตรึงกับที่หนีไปไหนไม่ได้ สัมผัสแปลกใหม่ที่ทำให้ฉันร้อนวูบวาบไปทั้งตัวและล่องลอย ยินยอมให้เรียวนิ้วของเขาสอดแทรกเข้าไปในกาย

"อืม....อร่อย!!" เสียงครางหลุดลอดออกจากปากโดยไร้การควบคุม ทุกอย่างมันรู้สึกดีมากกว่าบหวนและล่องลอยไร้น้ำหนัก รสจูบที่ทำให้ฉันหมดสิ้นพลังต่อต้านโอบกอดแน่น

สะโพกเข้าหาเรียวนิ้วที่สาวตัวเข้าออกสมองอยากจะห้ามการกระทำของตัวเองเหลือเกินแต่ร่างกายก็ตอบสนองต้องการตั้ง สะโพกสอรับนิ้วร้ายที่ทำงานอย่างรวดเร็ว “อว้า ๆ ๆ อืม... คุณโช... ซีด... ปีเสียวอืม... อว้าย!!!!”

ฉันเกร็งตัวผวาเข้ากอดร่างกายหนาในน้ำ เหมือนหัวสมองขาวโพนไปทั้งหมด ฉันหอบเหนื่อยหายใจรวนกับการกระทำของเขา ฉันไม่ใช่คนอ่อนต่อโลกที่ไม่รู้เรื่องราวแบบนี้ สติอันน้อยนิดกลับมาท่ามกลางความเหนื่อยที่หอมหวาน ฉันต้องหยุดเขา!!

มือหนาของคนที่ฉันกอดดูปล้ำสะโพก คำหมายจะถอดกางเกงของฉันออก แต่ฉันฝืนตัวจับรั้งมือนั้นไว้

“...คุณโชอย่าคะ ฉันขอร้องฉันไม่..ไม่ต้องการ! ” ฉันหอบหายใจเหนื่อยเมื่อร่างกายของฉันเหมือนถูกคุณโชดูดกลืนพลังไปจนหมด เขาจูบฉัน... และก็พยายามจะทำอะไรที่มากกว่านั้น จนฉันเสิร์จสมไปด้วยเรียวนิ้วของเขา

เขาเงยบ...แต่มันยังอยู่ในระยะใกล้ที่ทำให้ฉันกลัว... กลัวความรู้สึกที่วาบหวามก่อนหน้านี้ หัวใจฉันเต้นแรงจนแทบจะหลุดออกมาจากอก ริมฝีปากที่ยังรู้สึกถึงแรงสัมผัสที่ฉันไม่

เคยมาก่อน ความรู้สึกของเรียวนิ้วสากที่สอดแทรกเข้ามาใน
ช่องทางรัก กับความเสียวซ่าที่มันแสนวิญญูใจ

“เกาะขอบสระไว้ตอนนี้ฉันมีแต่ตัวฉันต้องไปเอาผ้า”

“.....” ผ้าอย่างนั้นหรอ!?

หางตาของฉันมองไปที่ผ้าสีขาวใต้น้ำ ฉันกัดฟันหมุน
ตัวเองเกาะขอบสระอยากดันตัวเองขึ้นจากน้ำแต่เน่อกจากเท้า
ที่ไม่ถึงพื้น ร่างกายก็ไม่ได้มีแรงมากขนาดนั้น ฉันแอบมองคุณ
โซ่แบบหัวน ๆ เขาจะไม่ทิ้งฉันไว้แบบนี้ใช่ไหม ฉันกลัว...!

นั่นก็แค่ความคิด เมื่อเขาก็กลับมาหาฉัน คุณโซ่โอบ
เอวของฉันก่อนที่จะพาไปที่ระดับน้ำที่สองที่เท้าสามารถยืนได้
ด้วยตัวเอง ฉันรีบสาวเท้าเดินขึ้นจากน้ำโดยไม่ได้รีรอ ก่อนจะ
หยุดชะงักเมื่อยังไม่ได้ขอบคุณเขา

“เอ่อ...ขอบคุณนะคะ...” ฉันพูดแล้วก็รีบวิ่งสุดชีวิตเข้าไป
ในบ้าน มือก็เอามาปิดที่ปากกับความรู้สึกก่อนหน้านี้ เขาทำ
แบบนี้กับฉันทำไมต้องการหรอ... แล้วทำไมฉันใจเต้นแรงแบบ
นี้ ใจเต้นแรงจนตอนนี้จะหายใจไม่ทัน

เช้าวันต่อมา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่สัปดาห์ไม่ต้องไปโรงเรียน แต่ฉันต้องทำหน้าที่แม่ที่ดีด้วยการตื่นมาดูแลอาบน้ำอาบท่า ไปจนถึงมื้ออาหารอย่างเช่นทุกวัน แต่วันนี้ฉันไม่เห็นคุณไซ..ซึ่งปกติเขาจะต้องมานั่งรอเพื่อทานอาหาร นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ หรือเล่นโทรศัพท์อย่างเช่นทุกวัน

“ปกรณ คุณไซไปไหนหรือ? ..”

“ทำงาน.....” ทำงานนี่คือที่โรงงานหรือไม่กล้าถามออกไป ฉันก็มาสนใจสัปดาห์ที่กำลังกินข้าวอย่างอร่อย และไม่ถามหาพ่อสักนิด เหมือนกรอบในความทรงจำของสัปดาห์แม่เท่านั้น

จนผ่านไปถึงเที่ยงที่ฉันเอาแต่มองหาคุณไซ เพราะวันนี้ฉันต้องไปโอนเงินให้กับแม่ฉันจะโอนเงินให้กับแม่ทุกกลางเดือน แล้วนี่จนบ้ายแก่....คุณไซก็ยังไม่กลับ ฉันจะทิ้งสัปดาห์ออกไปก็ต้องร้องงอแงแน่ ๆ แต่จะเอาไปด้วยก็ไม่ได้ข้างนอกอากาศร้อนมาก

“ปีปีจะเอาอะไรหรือเปล่า...” ปกรณเอ่ยถามฉันใช้เขาไม่ได้หรอก ฉันไม่ใช่เจ้านายเขาซะหน่อย

“ปกรณ แถวนี่มีตุ๋นที่เฝืนใกล้ ๆ ไหม..”

“มี... อยู่หน้าปากซอย” ประโยคคำตอบที่ไม่มีช่องว่าง
ให้ฉันเลือกทางเดิน

“ออ....”

“คุณแม่ขาหนูวาดรูปสวยไหมคะ” สดงค์เอากะดาษที่
ฉันให้วาดรูปมาอวด “อันนี้คุณแม่ อันนี้คุณพ่อ และอันนี้
หนู”

“โอ้โฮสวยมาก แต่ทำไมคุณแม่ปากแดงจัง ฮ่า ฮ่า”

“ก็คุณแม่สวย” เอ็นดูความคิดเด็กฉันยิ้มและลูบหัวคน
ตัวเล็ก ฉันเป็นได้แค่คุณแม่รับจ้างเท่านั้นแหละ ไม่ได้มีสิทธิ
เป็นมากกว่านั้น

19.00 น.วันนี้ฉันไม่ได้พาสตังค์นอนกลางวัน เพราะ
ต้องการให้หลับเร็วกว่าปกติ ฉันใช้โอกาสที่สดงค์หลับใน
ช่วงหนึ่งทุ่มเดินออกจากบ้านพร้อมกับกระเป๋าตังค์ ปกรณ์
ถามฉันว่าจะไปไหน แต่ฉันไม่อยากกวน อีกอย่างปากซอยก็
ไม่ไกลมาก ทางเดินบ้านคนรวยก็ไม่ได้เปลี่ยวน่ากลัวอะไร ฉัน
เดินไปทำธุระที่ตู้เอทีเอ็มเรียบร้อยแล้ว เดินผ่านร้านลูกชิ้นปิ้งจึงซื้อ
ถัอดินกินระหว่างทาง

จะว่าไปก็อยู่บ้านคุณโช่มาหลายอาทิตย์ ไม่ได้กินของแบบนี้มานานเลย ยังซื้ออีกถุงไปฝากปกรณ์..เขาเป็นเพื่อนคนเดียวของฉันที่นี่ ที่นี้มีการดหลายคน แต่ฉันไม่รู้จักใคร อีกอย่างการ์ดแต่ละคนดูเหมือนจะมีหน้าที่ติดตามคุณโช่ ไม่ใช่ความปลอดภัยของบ้าน

..ปืม ๆ ๆ ๆ

รถคันหนึ่งบีบแตรไล่ฉัน ฉันหลบเข้าข้างทางเพราะคิดว่าเดินไม่ดี แต่เมื่อรถคันนั้นจอดสนิทและลดกระจกลงก็รู้ว่าเป็นคุณโช่ เขามองมายังฉันด้วยสายตาราบเรียบ พลันคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืนที่เกิดขึ้น รู้สึกร้อนหน้าขึ้นมาเสียได้

“...ขึ้นมาสสิ..” คุณโช่ออกคำสั่ง

“.....”ฉันมองซ้ายขวาก่อนจะหันไปสบตากับคนขับรถที่พยักหน้าส่งชิกว่าให้ขึ้น ฉันจึงรีบขึ้นไปนั่งข้าง ๆ คุณโช่ ฉันเอามือกำถุงลูกชิ้นเอาไว้แน่น ๆ เพราะตอนนี้กลิ่นมันออกฟุ้งไปทั่วรถ จนไม่กล้าหันไปมองหน้าเจ้าของรถ

“ออกมาทำอะไรทำไมไม่ให้ปกรณ์พามา...”

“มาโอนเงินค่ะก็แค่ปากซอยเดินมาก็ได้ค่ะ...ฉันรอให้สดังค์หลับแล้วจึงออกมา ไม่ได้ทิ้งไว้ นะคะ”

“.....เหอะ” ฉันได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากปากของเขา จนกระทั่งมาถึงบ้านที่ฉันเดินตามคุณโช้เข้าบ้านเงียบ ๆ มองหาปกรณัว่าจะเอาลูกขึ้นให้ แต่ก็ไม่เห็น

“ปกรณับอกว่าคุณโช้จะไม่กลับ บ้าเลยไม่ได้เตรียมอาหารไว้ให้ คุณโช้จะทานอะไรดีคะ บ้าจะทำให้” แม่บ้านถามอย่างนอบน้อม มองภายนอกเขาดูเหมือนดี แต่จริงแล้วเขาใจดีกับทุกคน

“ไม่ต้องก็ได้...” คุณโช้พูดแล้วจะเดินขึ้นบันได หายไปทั้งวันไม่กินอะไรเลยเหอ หิวแย่..

“คุณ...คุณโช้คะ...” เขาหยุดและหันกลับมามอง จะเรียกเขากินลูกขึ้น แต่เขาจะกินไหมล่ะของธรรมดา ๆ แบบนี้ “เอ่อฉันมีลูกขึ้นกินไหมคะ..”

บทที่ 9

(ไซ)

ผมนั่งมองป๊อจัดเรียงลูกชิ้นใส่จานอย่างพยายามให้มันสวยเธอคงคิดว่าผมจะกินไม่ได้ความจริงแล้ววันนี้ผมตั้งใจจะไม่กลับบ้านเพราะผมนัดเจอกับเจ้าสัวหมิงที่ต่างจังหวัด ด้วยเพราะพวกเขาเดินทางจากฮ่องกงมาเพื่อท่องเที่ยวด้วย แต่ทันทีที่ผมเปิดภาพกล้องวงจรปิดในโทรศัพท์เช็คว่าป๊อกับสตังค์กำลังทำอะไร ผมก็ตัดสินใจกลับบ้านทันที

“นี่ละ...คิดว่าทานอะไรบ้างน่าจะดีกว่า”

“.....” ผมมองจานลูกชิ้นปิ้งที่เธอเลื่อนมาตรงหน้าคู่กับ น้ำเปล่าหนึ่งแก้ว ยกน้ำเปล่าขึ้นดื่มโดยที่สายตายังมองไปที่บีบี นี่เหมือนกับภรรยาทำอาหารรสสามหรือเปล่านะ

“ฉันขอไปหาสดังค์ก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวลี” เธอกำลังหลบหน้าผมคิดย้อนไปเมื่อวานที่ สระวายนํ้าก็ทำให้ผมไม่รู้ว่าจะถามอะไรเธอต่อเช่นกัน“วันนี้สดังค์อแรงหรือเปล่า...”

“ไม่ค่ะ...”

“.....” เธอตอบสั้นแบบนี้อยู่แล้วหรือว่าผมเลือก ประโยคที่จะถามไม่ดี ผมเอาไม้ลูกชิ้นจิ้มไปที่ลูกชิ้นกลม ๆ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยกินสักครั้งจนอายุเท่าทุกวันนี้ไม่ใช่ เพราะมันเป็นอาหารข้างทาง แต่เพราะชีวิตไม่ได้ว่างพอที่จะ กินอาหารตามชอบใจส่วนใหญ่ผมไม่ใช่คนเรื่องมากแม่บ้านทำ อะไรก็กินได้

“มันสุกแล้วนะและร้านที่เขาขายก็สะอาดฉันดูแล้วไม่ อันตราย ฉันเองก็กินแล้วค่ะ...ถ้าคุณกินแล้วเป็นอะไร ฉัน จะต้องเป็นก่อนแน่ ๆ ”

ผมยิ้มกับสิ่งที่เธอพูด ก่อนจะเอาน้ำใส่เจ้าลูกชิ้นก้อนกลม ๆ เข้าปากมันก็อร่อยดีนะความจริงกลิ่นของมันหอมตั้งแต่ตอนที่อยู่ในรถแล้ว หอมทั้งที่เธอพยายามกำปากถุงแน่นจนมือสั่น

“คุณโซ...” ปกรณ์เดินเข้ามาในห้องอาหาร

“ฉันอยากกลับมาอนบ้าน พรุ่งนี้เตรียมรถแต่เช้าละกัน...นายไปพักผ่อนได้แล้ว”

“ครับ...” แล้วลูกน้องคนสนิทของผมก็เดินออกไป มองเห็นว่าทางตามองมาทางปี่ปีเล็กน้อย

“ฉันขอตัวนะคะ กลัวว่าสตั๊นท์จะตื่น...อ๊ะ!!” ผมจับมือของเธอเมื่อเธอจะลุกหนี นี่ผมกลับมาจากต่างจังหวัดเพราะเห็นว่าเธอเดินออกจากบ้าน แต่เธอจะให้ผมนั่งกินลูกชิ้นนี่คนเดียวเหรอ

“.....” และทำไมเธอต้องสำคัญมากจนทำให้ผมรีบกลับมา เธอเป็นแค่ลูกจ้าง..?? เรื่องที่สรว่ายน้ำก็เป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบ ไม่ใช่ความรัก แค่ความต้องการที่ผมจะเกิดกับใครก็ได้ “ไปเถอะ”

ปี่ปีเดินออกไปจากห้องอาหารผมถอนหายใจออกมาอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะกินลูกชิ้นตรงหน้าด้วยรอยยิ้ม ดู

เหมือนว่าชะตาจะกำหนดให้เธอเข้ามาในชีวิต โดยมีสตันค์เป็นตัวเชื่อม จากประวัติที่ผมอ่าน เธอเป็นหญิงสาวบ้านป่า ธรรมดาที่อยู่ต่างจังหวัดไกลจากกรุงเทพฯ มาก แต่การพบเจอกับสตันค์เพียงแค่เสี้ยวของเวลาไม่นาน กลับดึงให้เธอเข้ามาอยู่ในบ้าน ในฐานะแม่ของสตันค์ แม่รับจ้างที่ผมไม่มีแม่สิทธิที่จะว่ากล่าวได้เลย

(ป๊อ)

ฉันเดินขึ้นไปบนชั้นสองอย่างรวดเร็วจนสุดบันได แล้วยืนอยู่กับที่ ด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ ฉันเอามือมากุมที่อกกับความรู้สึกที่คุณโซ่จับมือฉันก่อนหน้านี้ แบบนี้เขาเรียกอะไรนะ..ความรักหรือ? ทำไมต้องตื่นตื่นขนาดนี้ล่ะป๊อ

“หายใจเข้าลึก ๆ เขาไม่ได้คิดอะไรหรอกป๊อ..” ฉันเอามือทูปอก เมื่อมันเต้นรัวเร็วไม่หยุดชะงัก หยุดความคิดไม่ได้ก็เดินไปหาสตันค์ที่ห้องก่อนจะไปนอน

พรุ่งนี้ฉันต้องเตรียมพลังไปโรงเรียน ต้องเตรียมพลังไปมาก ๆ ให้มากพอที่จะเล่นกับเด็กทุกคนได้

.....

.....

แต่เมื่อฉันห่มผ้าและจับตัวสตั๊นท์ก็ต้องตกใจอย่างมาก
สตั๊นท์ตัวร้อนราวกับไฟ... ใบหน้าซีดเซียวราวกับเป็นไข้ เมื่อ
ช่วงเย็นก็ยังมี อยู่นะ

“อู๊ยทำไมตัวร้อนจัง” ฉันจับไปตามเนื้อตัวของสตั๊นท์ซ้ำ
ๆ นี่สตั๊นท์มีไข้แล้วมีไข้ได้ไง “ແ່ແລ້ວ ာ ทำไงดี...”

ตอนนี้ฉันร้อนรนไปหมดวันนี้ฉันก็ไม่ได้พาเล่นน้ำ
นะ ไม่ได้พาตากแดดด้วย ทำไมไขขึ้นล่ะ ฉันรีบหาผ้าผืนเล็ก
และน้ำมาเช็ดตัวเพื่อลดไข้ เป็นขั้นพื้นฐานที่ฉันควรจะทำก่อน
เป็นอย่างแรก ใจหนึ่งก็อยากไปบอกคุณโซ่ แต่เขากลับมา
เหนื่อย ๆ และก็ต้องไปทำงานตอนเช้า เขาจ้างตั้งแพ่งฉันต้อง
ดูแลลูกเขาได้โดยที่เขาไม่ลำบาก

...และคืนนั้นทั้งคืนฉันก็เช็ดตัวให้สตั๊นท์จนไม่ได้หลับ
ไม่ได้นอน ไข้ลงช่วงเกือบเช้าที่ทำให้ฉันสบายใจอย่าง
มาก จนฉันเผลอหลับไปได้เล็กน้อย

“หนาว...หนูหนาว แม่จำหนูหนาว” ฉันลืมตาขึ้นมา
ด้วยเสียงครางเบา ๆ ของสตั๊นท์จับเนื้อตัวของสตั๊นท์พบว่าไข้

ขึ้นมาอีกรอบและสตั๊นก็หันวสันต์ตลอดเวลา ฉันรู้สึกว่ามันไม่
สู้ดีแล้ว กับการใช้ขึ้นสูงกลับไปกลับมาแบบนี้ ฉันรีบวิ่งออก
จากห้องไปที่ห้องของคุณโช ร้อนใจจนไม่รู้ว่าน้ำตามันไหล
ออกมาตอนไหนฉันกลัวสตั๊นจะเป็นอะไร กลัวมาก ๆ ฉัน
ไม่ได้อาบน้ำตั้งแต่เมื่อวาน และก็แทบไม่ได้นอนเพราะฉันกลัว
..กลัวไม่ต่างจากการที่เด็กคนนี้เป็นลูกของฉันจริง ๆ

ก็อก ๆ ๆ ๆ ก็อก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

“คุณโชคะ คุณโช...คุณโช อีก ๆ ...ฮือ คุณโช...” ฉัน
เคาะห้องอยู่นานสองนาน แต่ไม่มีการตอบรับจากเขาเลย

“คุณโชออกไปจากบ้านตั้งแต่ตีสามแล้วละคะ คุณป๊า
จะเอาอะไรคะ...”

“ไม่อยู่หรอกคะ...” โช... เราจำได้แล้ว เขาจะไปทำงาน
แต่เช้านี้“แล้วปกรณ์ล่ะคะ ปกรณ์อยู่ไหนคะ...”

“วันนี้ปกรณ์ออกไปกับคุณโชคะพวกการ์ดก็ไปกัน
หมด”

“แล้วมีใครขับรถได้ไหมคะป๊าใครที่พอจะพาคุณหนูส
ตังค์ไปหาหมอได้บ้าง คุณหนูสตั๊นตัวร้อนมากคะ..”

“ตายแล้ว บ้าเพ็งให้นายส่งไปซื้อของที่ตลาด เห็นว่า
เข้าอยู่คงไม่มีใครจะไปไหน...แต่มีรถนะคะ คุณบีขับได้ไหม
...”

..ตอนนี้หัวของฉันตื้อมาก ๆ รถก็ขับไม่เป็น มีรถแต่ไม่
มีคนขับฉันจะทำได้ อากาของสตั๊นท์ก็ดูไม่สู้ดีเท่าไร จะ
ทำยังไงดีนะ

ฉันเดินวนกลับไปกลับมาอยู่นาน ก่อนจะตัดสินใจอุ้ม
น้องสตั๊นท์ออกไปเรียกแท็กซี่ที่หน้าปากซอย ตอนนั้นทุกอย่าง
มันมันมาก ในซอยบ้านคนรวยที่ไม่มีรถสาธารณะ ในซอยที่
เหมือนไม่ไกล..แต่เมื่อต้องพาคนไม่สบายไปหาหมอกับดูยาว
ไกลจนเดินไม่ถึงสักทีหัวใจของฉันเจียนจะขาดลอน ๆ เมื่อเห็น
อากาของสตั๊นท์เป็นแบบนี้ ฉันรักและห่วงสตั๊นท์มาก

บทที่ 10

(ป๊อ)

“ห้าพันแปดร้อยเลยเหรอ” จันพูดออกมาเบา ๆ
เมื่อพยาบาลแจ้งยอดรายการค่ารักษาเบื้องต้นของน้องส
ตังค์ค่ารักษาในโรงพยาบาลเอกชนที่สูงมาก ในเวลาแบบ
นี้ฉันจะไปเอาเงินมาจากไหนนะ “เอ่อ...ขอเวลาสักครู่นะคะ”

ฉันเดินออกมาจากห้องด้วยความกังวล ตอนนี้ทั้งเนื้อ
ทั้งตัวของฉันมีเงินไม่ถึงร้อยเลย...เพราะความรีบร้อนและห่วง

น้องสตังค์ แม้แต่ฟันยังไม่ได้แปรงด้วยซ้ำ โทรศัพท์ก็ไม่ได้เอาออกมา แต่ถึงเอาออกมาก็ไม่มีเบอร์โทรที่จะติดต่อคุณโชหรือ
ปรกณอยู่ดี ฉันเดินกลับไปกลับมาอยู่แบบนั้นหลายรอบต้อง
ทำยังไงดี ไม่มีเงินเขาก็ไม่รักษาน้องสตังค์...

ฉันควรทำยังไงดี

“.....” สายตาของฉันมองไปเห็นร้านทอง ฉันจับที่คอ
ของตัวเองที่มีสร้อยทองที่แม่ให้ไว้ มันเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ฉัน
มีติดตัว และมันต้องช่วยสตังค์ได้แน่ ๆ ไม่มีทางเลือก
แล้ว ฉันตัดสินใจวิ่งไปที่ร้านทองนั้นคิดว่าเมื่อคุณโชมาจ่าย
เงินเดือนค่อยมาไถ่ถอนคืนออกมาก็ได้ตอนนี้ชีวิตของสตังค์
สำคัญที่สุด ฉันคิดเพียงแค่นั้นอย่างเดียว สมบัติชิ้นเดียวที่มีติด
ตัวหายไปแต่ถ้ามันแลกกลับมาด้วยชีวิตของสตังค์ฉันก็ยินดี

ฉันจ่ายเงินและไปนั่งรอตามที่พยาบาลบอก นั่งรอจาก
หนึ่งชั่วโมงเป็นสองชั่วโมง และสาม..สี่ชั่วโมงจนฉันเพลอหลับ
ไป จากความอ่อนเพลียที่เมื่อคืนได้นอนไปเพียงน้อยนิด

“ป๊ปปี้...ป๊ปปี้ตื่น คุณหนูสตังค์อยู่ไหน..”

“เอ่อ..อืม..” ฉันทัวเจี้ยลิมตาตื่นอย่างมึนงง ไม่ทันได้ตอบคำถามอะไรกับปกรณก็เห็นชายที่ใส่ชุดkawseesawakun เข้ามาหาคุณโช้ที่ยื่นหน้าเครียดอยู่

“เด็กที่มากับผู้หญิงคนนี้อยู่ไหน...” คุณโช้ตะคอกถามเสียงดัง ชายหญิงที่มองแล้วเหมือนว่าเป็นคุณหมอต่างพูดคุยและหาคำตอบ ฉันทัวเองก็ไม่รู้..เขาบอกให้ฉันทัวตรงนี่

“ตอนนี้กำลังรักษาอยู่ครับ ไม่รู้ว่าเป็นลูกของคุณโช้ครับ..ไม่ฉันผมจะดูแลอย่างดี” การรักษามันต้องเลือกกว่าลูกใครด้วยเหวอ ถ้าลูกตาสีตาสาเขาก็จะรักษาไม่ดีเหวอ

“พาลูกของฉันทัวไปตีกวีไอพีเดี๋ยวนี๊ และรักษาให้ดีที่สุด ถ้าลูกของฉันทัวเป็นอะไร...ฉันเอาเรื่องที่นี่แน่..”

“ครับ ๆ ๆ ๆ ...”

ทุกคนต่างร้อนรนไปคนละทิศละทาง ฉันทัวเองก็ร้อนรน แต่ฉันทัวเผลอลับไปตอนไหนกันนะ ฉันทัวมองกลับไปกลับมาจนเห็นว่าคุณโช้ไม่ได้มาคนเดียว มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่มาด้วย เธอสวยและดูดีมาก.. สวยราวกับดารากว่าได้ เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็ดูดีมาก ๆ

“ลูกของฉันไม่สบายทำไมเธอไม่บอกฉัน เธอคิดว่าถ้า
ลูกของฉันเป็นอะไรไปเธอรับผิดชอบไหวไหม ห๊ะ...” ฉันสะดุ้ง
สุดตัวเมื่อเสียงคุณโชตะคอกใส่ ตอนนี้อยู่ในโรงพยาบาล
หันมามองเป็นตาเดียวเขาดูน่ากลัวมาก ๆ ในเวลานี้ “เธอก็รู้
ว่าสตั๊นท์ไม่สบายตั้งแต่เมื่อคืน และทำไมเธอไม่บอกฉัน ห๊ะ!!
ป๊ปป...”

“คือ... เมื่อคืนฉันพยายามเช็ดตัวแล้ว และใช้ก็ลง
บ้าง ฉันเลยคิดว่า...”

“แต่เด็กที่ป่วยอย่างน้องสตั๊นท์แค่ใช้ขึ้นสูงแค่เตียง
ก็อันตรายมากแล้วนะคะ” ผู้หญิงคนนั้นพูดแทรกน้องสตั๊นท์
ป่วยเหวอป่วยโรคอะไร..ก็ฉันไม่รู้ “โซ่อย่าห่วงไปเลยนะเราจะ
จัดการดูแลสตั๊นท์เอง รับรองว่าสตั๊นท์จะต้องปลอดภัย..”

“ฮึก ๆ ฉันขอโทษนะคะคุณโชฉัน...” คุณโชไม่ได้สนใจ
เราที่กำลังยกมือไหว้ เขาเดินไปอีกทางพร้อมกับผู้หญิงคนนั้น
ตอนนี้ฉันรู้สึกแย่มากเลยแถมจนน้ำตามันไหลออกมาด้วยความ
เสียใจ...โดยไม่รู้ตัวทั้งกลัวคุณโชทั้งตกใจกับเหตุการณ์ตอนนี้

“ป๊ปปไม่ต้องร้อง เรายากลับไปที่บ้านก่อนตอนนี้คุณโช
กำลังโกรธ”

“อีกร ๗ ๗ แต่เราอยากรอคุณหนูสตั๋งค์ เธออาจตื่นขึ้น
มาแล้วร้องหาป็นะ...”

“ตอนนี้คุณไซ้โกรธอยู่คุณเมอลี่เป็นหมอที่ดังมากที่
ฮ่องกงเธอจะต้องช่วยคุณหนูสตั๋งค์ได้แน่ ๗ .. กลับบ้านไปก่อน
..เดี๋ยวเราไปส่ง” ฉันทูกปกรณโหลากออกจาก
โรงพยาบาล เหมือนจะเต็มใจและไม่เต็มใจในเวลา
เดียวกัน เมอลี่...คือผู้หญิงคนนั้นสินะ ผู้หญิงที่แต่งตัวสวย
๗ ทำไมมันรู้สึกแยกแกว่าเดิม

(ไซ้)

ตอนนี้อาการของสตั๋งค์ปลอดภัยดี ด้วยเพราะได้
เมอลี่ลูกสาวเจ้าสัวหมิงช่วยเอาไว้ หลังจากที่รู้เรื่องจาก
แม่บ้านในช่วงสายแล้ว เมื่อผมเปิดภาพจากกล้องไม่พบทั้ง
ป๊ปปี้และสตั๋งค์ แม่บ้านบอกเล่าเหตุการณ์ทุกอย่างจนรู้ว่าเธอ
หาผ้ามาเช็ดตัวสตั๋งค์ตั้งแต่เมื่อคืน นั่นทำให้ผมโกรธมากที่เธอ
บกพร่องในการบอกผม หากผมรู้ตั้งแต่เมื่อคืนผมจะไม่มี
ทางออกมาทำงานนอกบ้านอย่างแน่นอน

ความโกรธทำให้ผมต่อว่าเธอไปอย่างแรงต่อหน้าคนมากมายในโรงพยาบาล ตอนนั้นผมไม่มีสติเพียงพอที่จะคิดถึงจิตใจเธอ คิดเพียงว่าสิ่งที่เธอทำมันผิด และผิดมากจนผมรับไม่ได้ ผิดที่มันเกิดกับลูกสาวของผม ลูกสาวที่ผมรักดังดวงใจ

“คุณใช้ครับ...” ปกรณ์วางถุงทองเส้นเล็ก ๆ ลงบนโต๊ะที่ผมกำลังนั่งในห้องที่สดต้งคันนอน “นี่เป็นสร้อยทองของป๊ปปี้ที่เธอเอาไปจำหน่ายที่ร้านทอง เพื่อมาจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้คุณหนูสตั๊งค์ครับ”

“.....” ผมมองหน้าปกรณ์อย่างมีคำถาม เขาต้องการบอกอะไรกับผม เหตุผลอะไรที่จะต้องเอาทองไปจำในเมื่อผมให้เงินเธอติดตัว“เธอบอกนายงั้นสิเงินที่ฉันให้ติดตัวมันไปไหนหมด”

“.....” ปกรณ์เจียบ แม้เวลาจะผ่านไป แต่อารมณ์ของผมมันกลับไม่คงที่ มันเหมือนว่าผมกำลังผิดหวังเพราะผมเชื่อใจป๊ปปี้ไปแล้ว เชื่อใจจนยอมที่จะปล่อยลูกไว้กับเธอ ยอมให้เธอดูแลในวันที่ผมไม่อยู่ “เธอไม่ได้บอกครับ ผมดูจากกล่องวงจรปิด และความจริงแล้วป๊ปปี้ยังใส่เสื้อผ้าชุดเมือวาน รวมทั้งภาพจากกล้องวงจรปิดที่เธอเซ็ดตัวคุณหนูทั้งคืน

ไม่ได้หลับไม่ได้นอน อุ้มคุณหนูมาเรียกรถที่หน้าปากซอย....
อีกด้วยครับ”

“.....” นันลิ ผมลืมสังเกตเรื่องพวกนี้ไปสนิทใจ เธอใส่
เสื้อผ้าตัวเดิมจริง ๆ ด้วย ผมพลาดแล้วใช่ไหม

“ปีปีอยากมาเยี่ยมคุณหนู ให้ผมพาเธอมาได้เลย
ครับ” เป็นการขอร้องเพื่อให้เธอได้มาเยี่ยมลูกสาวของผม ถ้า
ผมไม่ให้เธอมาเยี่ยมก็คงจะใจดำมาก ๆ สินะ ผมทำผิดต่อ
เธอ

“.....” ถ้าผมไม่ใช่อารมณ์ต่อว่าเธอ สิ่งในปีปีทำก็
มากมายสำหรับสตังค์ที่ไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของเธอ นี่ผมใจร้ายกับ
เธอไปใช่ไหม....“ไปพาเธอมาสิ ฉันทอนุญาต”

บทที่ 11

(โซ)

“สร้อยคอของใครหรือโซ” เมอลี่เอ่ยถามเมื่อผม
นั่งมองสร้อยคอของป๊ปปี้

สร้อยเส้นเล็กที่มันดูไม่ได้มีค่าอะไรสำหรับผม แต่
มันคงมีค่ามากมายสำหรับเธอ ผมเก็บมันลงกระเป๋าเสื้อ
ตัวเองเพราะไม่จำเป็นต้องตอบคำถามเมอลี่ เมอลี่เป็น
น้องสาวของภรรยาผมที่จากไปแล้ว อย่างที่ผมว่า...เราไม่ได้
แต่งงานกันเพราะความรัก เราแต่งงานกันเพราะความ

เหมาะสม แม้ว่าหลายคนจะดูออกว่าเมอลี่ชอบผมแต่ผู้ใหญ่ก็เห็นควรว่าควรจะเป็นพี่สาวไม่ใช่เธอระหว่างนั้นสตังค์ก็ขยับตัวขึ้นได้สติ...ทำให้ผมหันไปสนใจสตังค์โดยไม่ต้องตอบคำถามเมอลี่

“สตังค์.. สตังค์ลูกพ่อ...” ผมจับมือของเด็กน้อยที่นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง

“คุณพ่อขา..หนูเจ็บ ฮือ”

“โอ้..ไม่ร้องนะคนเก่งของพ่อ ไม่ร้องนะครับ” ผมจำคำที่บีบียชอบพูด มันน่าจะทำให้เธอหายเจ็บได้อย่างที่บีบียชอบทำ

“ฮือ ๆ ๆ แม่จ๋าหนูเจ็บ ฮือ ๆ ๆ แม่จ๋า” สตังค์หันไปหาเมอลี่ สตังค์เรียกเมอลี่ว่าแม่ ตอนนั้นผมงงใจไปหมด เธอลืมบีบีแม่ที่เธอเล่นด้วยมากกว่าหนึ่งเดือนไปแล้วอย่างนั้นเธอ ตอนนี้เธอกำลังจำเมอลี่เป็นแม่เสียแทน “แม่จ๋า หนูเจ็บ แม่จ๋า...ฮืออออ..”

“เอ่อ.. สตังค์เรียกน้ำว่าแม่เธอคะ”

“เมอลี่กลับไปก่อนก็ได้สตังค์ชอบจำใคร ๆ เป็นแม่...” มันคงไม่สู้ดีเท่าไร หากสตังค์จะจำเมอลี่เป็นแม่ เพราะเธออาจแลกมันด้วยข้อเสนอที่ผมไม่ชอบใจเท่าไร

“แม่จ๋า กอดหนูหน่อย.... หนูเจ็บ.... ฮือ.... หนูเจ็บจังเลย” สติงค์ยังคงร้องไห้แงอย่างทำให้เมอลี่อึดอัด แม้ผมจะพยายามที่จะอ้อมเธอก็ไม่ยอม เช่นเดียวกับตอนที่เธอติดบีบี

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

ปรภรณ์เข้ามาในห้องพร้อมกับบีบี เธอเดินตรงมาที่เตียงทันทีด้วยความดีใจเมื่อเห็นสติงค์พีน เธอทำท่าจะเข้าไปอ้อม แต่สติงค์ไม่ยอมให้เข้าใกล้

“แม่จ๋า อ้อมหนูหน่อย หนูเจ็บ แม่จ๋า...” สติงค์ยังพยายามให้เมอลี่อ้อมเธอไม่สนใจบีบีแม่คนเดิมของเธอเลย เธอล้มบีบีไปจากความทรงจำแล้วจริง ๆ

“มาหาแม่นะเดี๋ยวแม่อ้อมนะคะ” บีบีจางมือจะอ้อมสติงค์ที่กอดมือของเมอลี่แนบแน่นตอนนี้บีบีน้ำตาคลอเต็มใบหน้าผมสงสัย “แม่อยู่ไหนคะ... ฮึก ๆ ...สติงค์... แม่อยู่นี่นะ”

“เดี๋ยวแม่อ้อมนะคะลูกสติงค์....” เมอลี่พูดและอ้อมสติงค์จากเตียงตอนนั้นผมจะพาบีบีออกจากห้องแต่เธอไม่ยอมเธอฝืนตัวยืนอยู่อย่างนั้น ผมรู้สึกได้ว่าเธอรักสติงค์มาก และเธอดังจะเจ็บปวดที่สติงค์จำเธอไม่ได้แล้ว “ก็ถ้าสติงค์คิดว่าเมอลี่เป็นแม่ เมอลี่ก็จะเป็นแม่ให้เธอเอง..”

“แม่จ๋า...หนูเจ็บจังเลย...” สดุ้งก้กอดเมอลี่ไม่สนใจบีบีเลยสักนิด“แม่จ๋า....หนูเจ็บ”

“ฮึก ๆ ๆ สดุ้งข้าฮือ..” บีบีพยายามที่จะจับมือของลูกสาวผม แต่เธอก็สะบัดมือหนี สุดท้ายแล้วผมต้องเป็นคนกอดตัวเธอออกมาจากห้อง ก่อนที่ผมจะส่งสารเธอไปมากกว่านี้ ผมพาเธอไปอีกห้องที่มันเป็นห้องนอนเชื่อมกับห้องพักผ่อน พาเธอเข้ามาในห้องนอนที่มันเงียบสนิท

“ฮือ ฮึก ๆ ๆ ฮือ..ฮือ สดุ้งลื้มฉันแล้ว ฮือ..”

“ลูกสาวของฉันมีปัญหาเรื่องความทรงจำ อีกไม่นานเธอก็ต้องลืมเมอลี่เหมือนกัน...” คิดว่าคำพูดนี้คงทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นบ้างยังเห็นเธอร้องไห้ผมก็ยังส่งสาร

“ฮือ ฮึก ๆ ๆ ...ฮือออ...”ผมส่งสารเธอมากจนดังเธอเข้ามาถอดไว้แนบอก ระยะเวลาที่เธอถูกจ้างมาเป็นแม่เธอทำได้ดีมาเสมอ เธอทำทุกอย่างไม่ต่างไปจากแม่ที่รักลูกเธอทุ่มเทเพื่อสดุ้งจากหัวใจของเธอจริง ๆ แต่ผมจะช่วยอะไรเธอได้ในเมื่อคนที่ความทรงจำของสดุ้งเลือกเท่านั้นที่จะได้เป็นแม่ ไม่ใช่ผมที่เป็นคนเลือก

“ฉันไม่อยากเห็นเธอร้องไห้ป๊ปปี้.....ถึงสตังค์จะจำเธอไม่ได้ แต่ฉันจำได้ทุกอย่างเป็นเธอ...”

“..อีก ๆ ..อีก...ฮืออออ”

“หยุดร้องให้ได้แล้ว...” ผมเช็ดน้ำตาที่อาบแก้มของเธอ
“ไม่ต้องร้องไห้ละ...”

“ฮือ ๆ ตอนนี้ฉันก็หมดประโยชน์ที่จะเป็นลูกจ้างของคุณแล้วใช่ไหมคะ...อีก ๆ สตังค์จำฉันไม่ได้แล้ว ฮือ ๆ ๆ ”

“เราอย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้”

“คุณเถอะคะ...ที่คุณจ้างฉันเพราะสตังค์คิดว่าฉันเป็นแม่ แต่ตอนนี้เธอจำฉันไม่ได้ ฉันก็ไม่มีประโยชน์แล้ว แค่จะจับสตังค์ยังไม่ยอมให้ฉันจับเลย ฮือ ๆ ๆ ฉันเข้าใจ ฉันลาออกเองโดยที่คุณไม่ต้องไล่...อืม” ผมจูบปากเธอที่ตอนนี้กำลังร้องไห้ เหมือนสิ่งที่เธอพูดออกมาคือการจากลาที่ผมรับไม่ได้ ผมรู้สึกได้ว่าหัวใจของผมมันไม่ต้องการให้เธอจากไป หัวใจของผมมันเรียกร้องไห้เธออยู่

เธอตกใจและพยายามที่จะผลักตัวของผมออก จนผมพาเธอนอนราบไปกับเตียงและจูบเธออย่างเร่าร้อนมากกว่าเดิมผมไม่อยากฟังในสิ่งที่เธอจะบอกว่า...เธอจะจากไป

“คุณโซ่ครับ...เอ่อ” ปกรณ์หันหลังทันทีเมื่อเปิดประตูเข้ามาเจอผมกับบีบีจูบกันทั้งผมและเธอต่างหยุดนิ่ง...แต่ไม่ยอมปล่อยเธอออกจากอ้อมกอด “ขอโทษครับ...”

“ปกรณ์พาบีบีไปส่งที่บ้าน และเธอห้ามไปไหนทั้งนั้น เข้าใจไหมบีบี.....” ผมออกคำสั่งเสียงเข้ม

“โซ่ เราทำให้สดึงกลับไม่ได้ เราไม่เคยเลี้ยงเด็กปกติแล้วทำยังไงสดึงค์จะกลับเธอ..”

“.....” ผมเงยหน้าจากโทรศัพท์เมื่อเมอลี่เอ่ยถาม ทำยังไงเธอ.....ผมเองก็ไม่เคยทำ แต่แค่บีบีกอด บีบีหอมเธอก็หลับโดยง่ายดาย

“แต่อีกไม่นานก็หลับแหละเพราะหอมเพิ่งฉีดยาเข้าไป”

“.....” ผมก้มหน้ามองโทรศัพท์ ก่อนจะตาโตวาวเมื่อเห็นภาพบีบีกำลังหัวกระเป่าออกจากบ้านเธอกำลังจะขีดคำสั่งของผม

“ปกรณ์ดูแลที่นี่ ถ้าคุณเมอลี่อยากได้อะไรก็หาให้ด้วยเดี๋ยวฉันมา...”

บทที่ 12

(ป๊อ)

ตอนนี้ฉันเสียใจอย่างมากกับการที่สตังค์จำฉันไม่ได้เสียใจมากจนร้องไห้ไม่หยุดมากกว่าสองชั่วโมง หลังจากทีปภรณ์มาส่งที่บ้าน ฉันคิดทบทวนจนแน่ใจเมื่อฉันไม่มีประโยชน์อะไรต่อที่นี่อีกแล้ว สตังค์จำฉันไม่ได้ฉันไม่มีค่าต่อสตังค์ที่ฉันรักดังลูกแท้ ๆ ฉันไม่ได้เป็นคุณแม่ว่สตังค์เรียกหาอีกแล้ว

ฉันตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าของตัวเองที่มันไม่ได้มากมายอะไร ไม่ได้เอาข้าวของมีค่าของบ้านหลังนี้ไปแม้แต่ชิ้นเดียว ยกเว้นรูปถ่ายของสตั๋งรูปเดียวที่มันอยู่บนหัวเตียงในห้องนอนของสตั๋ง ฉันอยากเอาไปเก็บไว้ ว่าอย่างน้อยฉันเคยเป็นแม่ของเด็กคนนี้ เด็กที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่รู้สึกรักมาก

เงินที่คุณโซเคยให้ฉันไว้มันมากพอที่ฉันจะไปไถ่สร้อยทองที่จำนำไว้โดยที่ไม่ต้องไปขอเงินของเขา ฉันแน่ใจแล้วว่าควรจะออกไปจากบ้านหลังนี้ สองเท้าของฉันเดินไปตามทางเดินของซอยบ้านคนรวยที่แสนเงียบ บ้าแม่บ้านฉันก็ไม่ได้บอกกล่าวสักคน เพราะกลัวว่าเขาจะโทรบอกคุณโซ คิดว่ารีบเดินออกไป คุณโซคงไม่เห็นเพราะไม่ได้มีเวลามานั่งมองกล้อง เพราะตอนนี้คงกำลังดูแลสตั๋ง

ระหว่างที่กำลังยืนรอแท็กซี่หัวของฉันก็พลันคิดว่าสตั๋งเจ็บแบบนี้คงร้องไห้งอแงให้นอนกอดทั้งคืน คงอดอดอ่อนให้หอมแก้มอดอดอ่อนให้พุดซม...ตลอดเวลา คิดแล้วก็น้ำตาไหล ถึงไม่ได้กอดและหอมลาแต่ฉันก็รักเด็กคนนี้ไปแล้วทั้งใจ ..ปืม ๆ ๆ ๆ

รถคันหนึ่งขับปาดเข้ามาจนเกือบจะชนฉันรีบหลบอย่างไวโดยไม่รู้ว่าใครเป็นคนขับกว่าจะตั้งสติได้เจ้าของรถก็ลงมาดูกระจกชนแล้วเป็นคุณโชที่มีสีหน้าตึงเครียดด้วยอารมณ์

“ฉันบอกให้เธอรอที่บ้าน ทำไมไม่ฟัง...ห๊ะ!!”

“คุณโชคุณจะให้ฉันอยู่ในฐานะอะไรคะตอนนี้สตั๊ดจ๋าฉันไม่ได้....โอ๊ะโอ้ย” ร่างกายของฉันถูกยัดเข้าไปในรถ ก่อนที่คุณโชจะขับรถออกไปอย่างรวดเร็ว เขาขับเข้ามาในบ้านด้วยความเร็วจนคนรับใช้เปิดประตูบ้านแทบไม่ทัน เมื่อรถจอดสนิท...ฉันหมายจะวิ่งหนี แต่คุณโชก็ตามมากระชากฉันซ้ำ

“คุณโชทำแบบนี้ทำไมคะ ฉันทำให้คุณไม่ต้องลำบากใจที่จะไล่ฉัน คุณไม่ต้องเสียเงินจ้างฉัน...เพราะคุณหนูสตั๊ด ว้าย”

“.....”คุณโชอุ้มฉันลอยขึ้นสู่อากาศคนรับใช้และคนขับรถมองกันอย่างงวยงง แต่ไม่มีใครกล้าที่จะช่วยฉัน

“คุณโชจะพาฉันไปไหนคะ ปล่อยคะ ปล่อยปี้...” ฉันพยายามดิ้นรนหนี แต่เขาแข็งแรงและตัวใหญ่จนฉันทำอะไรเขาไม่ได้ เขาก้าวขายาวเข้ามาในบ้านก่อนจะตรงไปยัง

ห้องนอนของตัวเองทันทีไม่ทันที่จะได้ร้องห้าม...คุณโชก็จับฉันโยนใส่เตียงราวกับฉันเป็นหมอนข้างที่ไร้น้ำหนัก

“คุณโช ปี่เจ็บนะคะ” ฉันอยู่บนเตียงนอนของเขา ในห้องนี้หรูหราและดูกว้างขวางมาก ฉันไม่เคยเข้ามาก่อน เขาพาไปที่ห้องนอนทำไม หรือว่า... เขาคิดจะทำอะไรแบบที่สละวายน้ำ “คุณโชพาปี่มาที่นี่ทำไมคะ ปี่จะไปจากที่นี่”

“ถ้าเธออยู่บ้านหลังนี้ในฐานะแม่รับจ้างไม่ได้ เธอก็อยู่ใน‘ฐานะเมีย’ของฉันไปแล้วกัน...เธอต้องการสถานะโชไหม”

คุณโชถอดเสื้อของตัวเองออกจากตัว ก่อนจะโยนออกไปกองที่พื้นอย่างน่ากลัว เขาจ้องมองมายังฉันโดยที่ฉันก็ดูไม่ออกว่าแวตาคู่นี้กำลังโกรธหรือกำลังต้องการแบบที่เขาเคยพูด

“คุณโช... จะทำอะไรคะ...”

“ก็เธออยากหาสถานะที่จะอยู่ที่นี่ ฉันก็จะหาให้เธอไง” ข้อมือทั้งสองข้างของฉันถูกคุณโชจับกุมเอาไว้แน่น หาสถานะอย่างนั้นหรือ..?แต่มันไม่ใช่แบบที่ฉันคิด ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนี้

“ตะ..เดียวค่ะ... มันไม่ได้หมายความว่าแบบนี้อุ้ม” คุณ
โซ่ไม่ได้ฟังต่อคำทักท้วงของฉันเลย เขากดฉันตึงกับเตียงนอน
ก่อนจะบิดจูบอย่างหนักหน่วงเข้าหา “อ้อ...คุณโซ่ ปล่อยปี่..
อ้อม”

มือของเขาจับใบหน้าฉันที่พยายามขัดขึ้นกลีบปากหนา
กดแน่นหนักในทุกจังหวะบิดจูบจนฉันรู้สึกเจ็บแปลบที่ริมฝีปาก
เคঁาไม่ฟังฉันเลย...

“เธอต้องเป็นของฉัน ปี่ปี่!”

“อึก อ้อ ปล่อยฉัน...คุณมันบ้า” ฉันดำเขาออกไป เขา
จับข้อมือฉันล็อกกุไว้เหนือหัวจนไม่สามารถขยับขัดขึ้นได้

“ฉันจะบ้าให้เธอดูปี่ปี่...!!” ฉันบอกเธอแล้วไงว่าเธอ
ห้ามไปไหน เธอต้องอยู่กับฉัน”

“คุณโซ่! ปล่อยฉัน! ออ...อ้อม” สิ้นเสียงพูดเขาก็จู่โจม
และโลมเลียลงชอกคอของฉันทั้งดูดทั้งผิวคอจนฉันเจ็บตาม
เนื้อผิว ใบหน้าของคุณโซ่ซุกโซ่ไปตามลำคอสลับไปมาซ้าย
ขวาน้ำตาของฉันที่ไหลรินลงทางตาไม่ได้ช่วยให้เขานั้นเอน
อ่อนลงได้เลยสักนิด กลับยิ่งเหมือนปลุกไฟในตัวเขาให้ลุกโชน

มากกว่าเดิม 'คนใจร้าย' ร่างกายของฉันตอนนี้แทบไม่เหลือ
เรี่ยวแรงที่จะต่อสู้ เสื้อผ้าถูกดึงออกจากร่างกายหมดทุกชิ้น

"อืม ...ป๊ปปี้ ... จ๊วบ" เสียงครางต่ำซัดข้างหู มันทวนหวน
ไม่ต่างไปจากตอนที่อยู่ในน้ำของคืนนั้น ร่างกายอ่อนระทวย
เข้าหาสัมผัสเหล่านั้น

"อีก ป๊ปปี้...อือ" เขาประคบกลีบปากหนาจูบปากของ
ฉันแน่นแนบ เหมือนต้องการหลอกล่อจากความเจ็บปวดนี้ เรา
สัมผัสได้ถึงการสอดใส่ที่มันเข้ามาในกายช้า ๆ ร่างกาย
เหมือนกำลังจะแยกออกจากกันในปี้งล่าง

"แป๊ปปี้เดียวเท่านั้น.....ป๊ปปี้" สองแขนถูกปล่อยให้เป็น
อิสระ สองมือคล้ายต้องการจะผลักเขาออก แต่ความเจ็บปวด
ของการสอดใส่ก็ทำให้เรากดปลายเล็บลงกับเนื้อผิวช่วงบ่าของ
เขา เหมือนมันจะระบายความเจ็บปวดนี้ออกไปได้

กิด! ในที่สุดมันก็เข้ามาได้ด้วยความเจ็บปวดของฉัน
เขากดแช่แน่นีก่อนจะขยับเວເບາ ๆ เนิบนาบ ฉันรู้สึกเจ็บ
จากการเสียดสีนี้

"ฉันดีใจที่เป็นคนแรกของเธอ.....ซี้ด" คุณใช้จูบชิตริม
ฝีปาก ในขณะที่ฉันพ่นลมหายใจแรงออกมาเพื่อระบายความ

เจ็บปวดการขยับเข้าออกของแกนกายจากความเจ็บแปลเปลี่ยนเป็นความช่นจนชนลุก อารมณ์และความรู้สึกแปลกใหม่นี้ใช่ใหม่ที่เขาเรียกว่า ‘ความเสียว’

"อืม อ้า...ซรี๊ด" เสียงเล็ดลอดออกมาเบา ๆ ในยามที่เขานั่นสว่นเอวกระแทก จากเบาเนิบนาบเป็นเร่งความเร็วถี่ขึ้นจนรู้สึกจุกและเสียวเกร็งในเวลาเดียวกัน

"เรียกชื่อฉันสิ อ่า... บี ชี๊ด เรียกชื่อฉัน..." ปากสั่งแต่ส่วนล่างยังคงทำงานอย่างไม่ถดถอย อารมณ์ของเขาถูกปลดปล่อยออกมาทางสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศก็คงไม่สามารถกลับไปโอบอุ้มที่กำลังลุกโชนนี้ได้

"....." ฉันแม้ริมฝีปากแน่นไม่ยอมทำตามที่คุณโซ่บอก แม้ร่างกายจะกอดเกี่ยวรอรองรับการกระแทกกระทั้นของแกนกายเขา เหมือนคุณโซ่จะไม่ชอบการขัดใจ เมื่อปลายนิ้วสากแว่ววนเหนือช่องทางรักที่เขานั่นจ้วงแทง ความเสียวช่นเล่นเข้าสู่ร่างกายราวกับไฟช็อตจนฉันไม่อาจทานทนได้

"คุณไซ่ อี้ม อี้ะ ๆ เอ้อ...ออ " เมื่อเสียงเอ๋อเรียกชื่อดัง
ออกจากปากก็เหมือนทำให้ร่างกายสูงใหญ่ขึ้นได้ใจ สวนใส่
เอวกระแทกแรงกว่าเดิมอย่างไม่มีที่ท่าเหน็ดเหนื่อย

"ซี้ด แน่นมากบี้อ่า...อี้ม"

"อี้ะ ๆ อี้่า ๆ ๆ คุณไซ่ ...บี...ซี้จะแตก อ่า อี้ะ"

"ซี้ด บีอย่าเกร็ง...อ่า ฉันทเจ็บ" ฉันเริ่มตาว่ำมวงองภาพ
ชายแข็งแรงที่หน้าท้องขึ้นเป็นรอน สวนเอวกระแทกเข้ามาใน
ร่างกายอย่างไม่ลดละมันเสียวเหลือเกิน

"อี้ะ อ่า บี...ไม่ไหวแล้ว จะแตกแล้ว ซี้ด..."

((ซี้ด/อรัย)) ความร้อนวูบในช่องทางรัก ลูกกลมเข้าไป
ในช่องท้องที่ถูกน้ำอุ่น ๆ กลืนควคละคลั่งฉุดพ่น ร่างกายสูง
ใหญ่นอนทับร่างกายของฉัน กับเสียงหอบที่บ่งบอกถึง
ความเหนื่อย ก่อนใบหน้าหล่อของเขานั้นจะมองหน้าฉันด้วย
แวตาทที่อบอุ่นอย่างหัวใจฉันสัมผัสได้

"ซัดเจนพอที่เธอจะอยู่ต่อได้ไหม" ที่เขาพูดหมายถึง
อะไร ฉันไม่ค่อยเข้าใจ เขาโอบกอดฉันจากด้านหลัง แผ่นหลังที่
สัมผัสแผงอกหนาแน่น สร้างความรู้สึกปั่นป่วนเข้ามาใน
ร่างกายทันที

"....." ฉันทเจียบไม่ตอบออกไปและเบือนหน้าหนีออกด้านข้างอย่างเชินอาย รู้สึกได้ถึง การถูบลั้หน้าท้องแผ่วเบา ก่อนที่มันจะลากขึ้นไปกอบกุ่มเนินเนื้อของหน้าอกของฉันท

“ตอนนี้ยังจะหาสถานะอะไรอีกไหมปปี...”คุณโชโอบกอดจากด้านหลัง โดยที่ร่างกายของทั้งฉันทและเขาไม่มีอะไรขวางกั้น

ฉันทไม่ได้ร้องไห้อย่างในละครหลังข่าว ไม่เข้าใจว่าทำไมไม่เสียใจ... มันมีนง หรือไม่ก็คงดีใจที่ทุกอย่างเป็นแบบนี้ฉันทนอนนิ่งไม่ตอบคำถามของเขา เพราะไม่รู้จะต้องตอบว่าอะไร

“ถ้าเธอไม่ตอบ...ฉันทจะเพิ่มสถานะให้เธออีกหนึ่งสถานะ” เสียงที่เขากระซิบถามหวานหูจนฉันทขนลุกไปทั้งตัวเพิ่มสถานะอย่างนั้นหรือ ?

“สถานะอะไรคะ...” ฉันทร้องออกมาเบา ๆ ยังมีสถานะอะไรที่เขาอยากจะยัดเยียดให้อีก แค่นี้ก็ถูกยัด ถูกเยียด จนระบมไปทั้งตัวแล้ว

“สถานะแม่ของลูกคนที่สอง...”

“...///...” แม่ของลูกคนที่สองอย่างนั้นเหวอฉันทันไปนอนหงายมองหน้าคุณโชอย่างอาย ๆ “ฉันทัน..เป็นได้มากขนาดนั้นเลยเหวอคะ..”

“.....อะไรที่ทำให้เธอไม่เข้าใจถ้าหมายถึงการที่สตั๊ดจ๋าเธอไม่ได้... มันไม่ได้ทำให้ฉันทันรู้สึกกับเธอเปลี่ยนไป” คุณโชจับเส้นผมของฉันทันทัดหู และจิบลงบนริมฝีปากเราอย่างแผ่วเบา หัวใจฉันทันเต้นแรงมาก ๆ เขาทำแบบนี้ฉันทันหัวน้ไหวสุด ๆ หรือตอนนี้มันเกินหัวน้ไหวแล้ว มันรักไปแล้ว ?

“....คุณโช รักฉันทันเหวอคะ” ฉันทันถามสิ่งที่อยากรู้ออกไป

“.....” ฉันทันเห็นรอยยิ้มเล็ก ๆ ของเขา ที่ไม่ค่อยบ่อยนักจะได้เห็นมันทำให้ฉันทันมีความสุขจนไม่อยากฟังคำตอบ คุณโชหอมแก้มของฉันทันแล้วยิ้ม..ทำไมเขาไม่ตอบนะ ทำไมยิ้มอยู่แบบนั้น

“.....”

“ฉันทันรักเธอ...ป๊ปป” พุดแล้วเขาก็ก้มลงมาจูบปากของฉันทัน แต่เป็นจูบที่ไม่ใช่การจูบเพื่อแสดงความรัก เป็นจูบที่แสดงออกว่าต้องการมากกว่าจูบ ฉันทันโอบรอบลำคอหน้าตอบสนองรสจูบชายตรงหน้าที่ทำให้ฉันทันปลื้มปริ่มไปด้วยน้ำตา

ผู้หญิงคนนี้ได้รับสิทธิ์ที่จะรักคนอย่างเขาด้วยเธอ ผู้หญิง
ธรรมดาที่ไม่ได้มีอะไรติดตัวแม้แต่ถ้วย กับเขาที่รวยล้นฟ้าจน
ใครต่อใครอิจฉาและผู้หญิงมากหน้าหลายตาที่อยากจะ
ครอบครอง...